

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Przemysław Grajzer - sprawozdawca

Sędziowie: SSA Maciej Świergosz

SSO deleg. do SA Krzysztof Lewandowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Ziembiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Zbigniewa Frankowskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2012 r. sprawy:

- 1) **R. M. (1)** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art..258 § 1 kk, art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk
- 2) **S. P.** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art..258 § 1 kk, art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw, z art.12 kk
- 3) **S. Z. (1)** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art..258 § 1 kk, art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk
- 4) **D. J.** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art..258 § 1 kk, art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i w zw. z art.65 § 1 kk
- 5) **Z. T. (1)** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art..258 § 1 kk, art.55 ust.3 i art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk i w zw. z art.64 § 1 kk i art.65 § 1 kk
- 6) **P. K. (1)** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art..258 § 1 kk, art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk w zw. z art.65 § 1 kk i w zw. z art.64 § 1 kk
- 7) **S. Z. (2)** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art..258 § 1 kk, art.18 § 2 kk w zw. z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii
- 8) **P. Ł.** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art..258 § 1 kk, art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk
- 9) **J. Ł.** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk i art.65 § 1 kk
- 10) **P. K. (2)** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk
- 11) **J. S.** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk
- 12) **M. T. (1)** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora na niekorzyść oskarżonych: S. P., S. Z. (1), D. J., Z. T. (1), S. Z. (2) i P. Ł. i obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 6 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt III.K.332/09

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną,
2. Zasądza od oskarżonych zwrot przypadających od nich na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego i tak:
  - od oskarżonych R. M. (1), P. K. (1), J. Ł., P. K. (2), J. S. i M. T. (1) w 2/24 części od każdego z nich,
  - od oskarżonych S. P., S. Z. (1), D. J., Z. T. (1), S. Z. (2), P. Ł. w 1/24 części od każdego z nich,
  - i wymierza oskarżonym opłaty za II instancę:
    - R. M. (1) i J. S. po 1300,- zł,
    - S. Z. (1) i P. K. (1) po 1600,- zł,
    - S. P., J. Ł., P. K. (2), M. T. (1) po 1900,- zł,
    - D. J., P. Ł. i S. Z. (2) po 2400,- zł,
    - Z. T. (1) 3100,- zł,
3. W 6/24 części kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Krzysztof Lewandowski Przemysław Grajzer Maciej Świergosz

Niniejszy wyrok jest prawomocny i wykonalny z dniem 21 listopada 2012 r.

Poznań, dnia 21.11.2012 r.

Sędzia Sądu Apelacyjnego

Przemysław Grajzer

UZASADNIENIE

R. M. (1) został oskarżony o to, że:

I. w nieustalonym czasie w 2006 roku w P. uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci tabletek ekstazy w ilości co najmniej 5.000 sztuk o wartości co najmniej 7.250 zł w ten sposób, że nabył je od M. B. (1) ps. (...) i M. M. (1) ps. (...) celem ich dalszej odsprzedaży, tj. o czyn z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

II. w okresie od dnia 28 kwietnia 2007 roku do dnia 24 maja 2007 roku w P. i na terenie całego kraju, działając wbrew przepisom ustawy wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodzili ponadto M. M. (1) ps. (...), S. P. ps. (...), S. Z. (1) ps. (...) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu na terenie miasta P. i kraju znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. o czyn z art.258 § 1 kk,

III. w okresie od dnia 28 kwietnia 2007 roku do dnia 24 maja 2007 roku w P. i na terenie całego kraju, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wziął udział w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 650 gram marihuany o wartości co najmniej 10.725 zł i co najmniej 3 kg amfetaminy o wartości co najmniej 18.000 zł oraz czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu substancji psychotropowej w postaci co najmniej 500 sztuk tabletek ekstazy o wartości co najmniej 600 zł, nieustalonej ilości amfetaminy oraz nieustalonej ilości środków odurzających w postaci marihuany w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i tak:

- w dniu 28 kwietnia 2007 roku w P. i okolicach Ś.

wziął udział w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany w ilości co najmniej 650 gram o wartości co najmniej 10.725 zł w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 300 zł w ten sposób, że na polecenie M. M. (1) ps. (...) dostarczył ją S. G. ps. (...), celem dalszej odsprzedaży oraz przewoził pieniądze w kwocie 9.300 zł od S. G. ps. (...) dla M. M. (1) ps. (...), które pochodziły z obrotu narkotykami;

- w dniu 30 kwietnia 2007 roku w P. wziął udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 1 kg amfetaminy o wartości co najmniej 6.000 zł w ten sposób, że konfekcjonował ją, a następnie przekazał co najmniej 5 gram amfetaminy P. K. (3);

- w dniu 09 maja 2007 roku w P., czynił przygotowania do obrotu substancją psychotropową w postaci co najmniej 500 sztuk tabletek ekstazy o wartości co najmniej 600 zł oraz nieustalonej ilości amfetaminy w ten sposób, że wszedł w porozumienie z M. M. (1) ps. (...), że kupi od niego te narkotyki;

- w dniu 22 maja 2007 roku w P. wziął udział w obrocie substancją psychotropową w postaci co najmniej 2 kg amfetaminy o wartości co najmniej 12.000 zł oraz nieustalonej ilości marihuany w ten sposób, że nabył je od M. M. (1) ps. (...) celem dalszej odsprzedaży

tj. o czyn z art. 56 ust.3 i art. 57 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk. w zw. z art.65§ 1 kk.

IV. w dniu 24 maja 2007 roku w P. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci 0,19 gram kokainy,

tj. o czyn z art.62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

S. P. został oskarżony o to, że:

V. w okresie od listopada 2006 roku do dnia 24 maja 2007 roku w P. i na terenie całego kraju, działając wbrew przepisom ustawy, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził ponadto M.

M. ps. (...), M. B. (1) ps. (...), R. M. (1)

ps. (...), S. Z. (1) ps. (...) oraz inne ustalone i nieustalone

osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na

wprowadzaniu do obrotu na terenie miasta P. i kraju znacznych ilości

środków odurzających i substancji psychotropowych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. o czyn z art.258§ 1 k.k.,

VI. w okresie od listopada 2006 roku do 24 maja 2007 roku w P.,

działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich

odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, uczestniczył w obrocie znacznych ilości

substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 10,22 kg i wartości co najmniej 61.320 zł, nadto 15.000 sztuk tabletek ekstazy o wartości 18.000 zł oraz znaczną ilością środka odurzającego w postaci kokainy w ilości 112 gram i wartości 15.680 zł oraz czynił przygotowania do obrotu znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20.000 sztuk tabletek ekstazy o wartości co najmniej 24.000 zł oraz środkiem odurzającym w postaci 20 gram kokainy o wartości 2.800 zł i tak:

- w okresie od listopada 2006 roku do 11 lutego 2007 roku w P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wziął udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 10 kg i wartości co najmniej 60.000 zł w ten sposób, że na polecenie M. M. (1) ps. (...) i M. B. (1) ps. (...) pobierał ją w transzach z magazynu przy ul. (...), a następnie przekazywał M. G. ps. (...) i S. E. ps. (...) celem dalszej odsprzedaży;

- w dniu 01 maja 2007 roku w P., wziął udział w obrocie środka odurzającego w postaci co najmniej 112 gram kokainy o wartości co najmniej 15.680 zł w ten sposób, że konfekcjonował ją, a następnie przekazał co najmniej 10 gram kokainy J. Ł. celem dalszej odsprzedaży;

- w dniu 02 maja 2007 roku w P., wziął udział w obrocie substancji psychotropowej w postaci co najmniej 220 gram amfetaminy o wartości co najmniej 1.320 zł. w ten sposób, że konfekcjonował ją, a następnie przekazał co najmniej 200 gram amfetaminy nieustalonemu mężczyźnie o ps. (...) oraz nabył co najmniej 20 gram tego narkotyku celem dalszej odsprzedaży;

- w okresie od nieustalonego dnia 2007 roku do 19 maja 2007 roku w P., wziął udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 15.000 sztuk tabletek ekstazy o wartości co najmniej 18.000 zł w ten sposób, że nabył je od M. M. (1) ps. (...) celem dalszej odsprzedaży;

- w dniu 19 maja 2007 roku w P., czynił przygotowania do obrotu znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20.000 sztuk tabletek ekstazy o wartości co najmniej 24.000 zł w ten sposób, że wszedł w porozumienie z M. M. (1) ps. (...), że kupi od niego te narkotyki celem dalszej odsprzedaży;

- w dniu 23 maja 2007 roku w P., czynił przygotowania do obrotu środkiem odurzającym w postaci 20 gram kokainy o wartości co najmniej 2.800 zł w ten sposób, że wszedł w porozumienie z M. M. (1) ps. (...), że kupi od niego te narkotyki celem dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art.56 ust.3 i art.57 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§ 1 k.k.

S. Z. (1) został oskarżony o to, że:

VII. w okresie od czerwca 2005 roku do 24 maja 2007 roku na terenie P. i kraju wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził ponadto: M. M. (1) ps. (...), M. B. (1) ps. (...), S. G. ps. (...) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych na terenie P. i kraju, tj. o czyn z art.258§ 1 k.k.

VIII. w okresie od czerwca 2005 roku do 24 maja 2007 w P. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich

odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z M.

M. ps. (...), M. B. (1) ps. (...) oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 3 kg amfetaminy o wartości co najmniej 24.000 zł i tabletek ekstazy w ilości co najmniej 7.000 sztuk o wartości co najmniej 8.000 zł oraz znacznej ilości środków odurzających w postaci co najmniej 363 gram kokainy o wartości co najmniej 48.135 zł i marihuany w ilości co najmniej 300 gram o wartości co najmniej 4.950 zł i tak:

- w okresie od czerwca 2005 roku do 11 lutego 2007 roku w P., uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 3 kg amfetaminy o wartości co najmniej 24.000 zł w ten sposób, że nabył ją w transzach od M. M. (1) ps. (...) i M. B. (1) ps. (...) celem ich dalszej odsprzedaży;

- od czerwca 2005 roku do sierpnia 2006 roku w P. uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 100 gram kokainy o wartości co najmniej 10.000 zł w ten sposób, że nabył ją w kilku transzach od M. B. (1) ps. (...) i M. M. (1) ps. (...), którą to nabyli wcześniej od M. T. (2) iego, celem dalszej odsprzedaży;

- w dniu 31 grudnia 2006 roku w P. uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 50 gram kokainy o wartości co najmniej 7.250 zł w ten sposób, że nabył ją od M. B. (1) ps. (...) i M. M. (1) ps. (...), celem jej dalszej odsprzedaży;

- w dniu 28 kwietnia 2007 roku w P. i w Ś. uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 200 gram kokainy o wartości co najmniej 29.000 zł w ten sposób, że zamówił ją od M. M. (1) ps. (...) dla nieustalonego mężczyzny i zobowiązał się do osobistego zapłacenia za zamówioną kokainę;

- w dniu 30 kwietnia 2007 roku w P. uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 2.000 sztuk tabletek ekstazy o wartości co najmniej 2.000 zł w ten sposób, że przechowywał je, celem dalszej odsprzedaży;

- w dniu 2 maja 2007 roku w P. uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 5.000 sztuk tabletek ekstazy o wartości co najmniej 6.000 zł. W ten sposób, że zbył je M. W. (1) oraz środka odurzającego w postaci 7 gram kokainy o wartości co najmniej 1.015 zł celem dalszej odsprzedaży;

- w okresie od dnia 4 maja 2007 roku do dnia 05 maja 2007r. w P., uczestniczył w obrocie środka odurzającego w postaci co najmniej 6 gram kokainy o wartości co najmniej 870 zł. w ten sposób, że nabył ją od M. M. (1) ps. (...), celem dalszej odsprzedaży;

- w dniu 18 maja 2007 roku w P. uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci co najmniej 300 gram marihuany o wartości co najmniej 4.950 zł w ten sposób, że nabył ją od M. M. (1) ps. (...), celem dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk. w zw. z art.65§ 1 k.k.

D. J. został oskarżony o to, że:

IX. w pierwszej połowie 2006 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. (2), uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 10 kg marihuany o wartości co najmniej 135.000 zł w ten sposób, że zbył ją dwukrotnie w transzach po 5 kg M. B. (1) ps. (...) i M. M. (1) ps. (...), tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk.

X. w okresie od połowy 2006 roku do 11 lutego 2007 roku w P. i na terenie całego kraju, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził ponadto W. M. ps. (...), M. B. (1) ps. (...), M. M. (1) ps. (...), D. M. (1) ps. (...) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych na terenie miasta P. i kraju, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk.

XI. W okresie od połowy 2006 roku do 11 lutego 2007 w P. i na terenie całego kraju, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z W. M. ps. (...), M. M. (1) ps. (...), M. B. (1) ps. (...) uczestniczył tu obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 10 kg amfetaminy o wartości co najmniej 60.000 zł. oraz co najmniej 200.000 tabletek ekstazy o wartości co najmniej 220.000 zł oraz znacznej ilości środków odurzających w ilości co najmniej 300 gram kokainy wartości co najmniej 42.000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

Z. T. (1) został oskarżony o to, że:

XII. W okresie od maja 2006 roku do grudnia 2006 roku w P. i na terenie całego kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej, działając wbrew przepisom ustawy, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził M. B. (1) ps. (...), M. M. (1) ps. (...), M. W. (1) ps. (...), D. M. (2) ps. (...), T. F. ps. (...), T. Ł., M. B. (2), D. G., S. G. ps. (...) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przewozie i wewnątrzwspólnotowym obrocie znacznych ilości środków odurzających oraz substancji psychotropowych jak i na ich obrocie na terenie miasta P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk.

XIII. w okresie od maja 2006 roku do grudnia 2006 roku w P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) ps. (...), M. M. (1) ps. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomógł w wykonaniu czynu zabronionego popełnionego przez inne osoby przewożące z Holandii poprzez Francję do Irlandii znaczne ilości środków odurzających w postaci co najmniej 10 kg marihuany i wartości co najmniej 136.000 zł. w ten sposób, że udostępnił samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jako wzorca do wykonania schowka przeznaczonego do ukrycia narkotyków w samochodzie osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przy czym zarzucanych przestępstw dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygnatura II K. 190/03 za przestępstwa z art. 48 ust. 1 i inne dawnej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygnatura III K. 193/05 za przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które to kary odbywał w okresie od 05 czerwca 2002 roku do 30 lipca 2002 roku oraz od dnia 21 lutego 2005 roku do dnia 15 września 2005 roku, a także od dnia 11 kwietnia 2007 roku do dnia 04 września 2007 roku i aktualnie od dnia 08 września 2008 roku, tj. o czyn z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIV. W okresie od stycznia 2006 roku do grudnia 2006 roku w P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) ps. (...), M. B. (1) ps. (...), R. B. ps. (...) uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 10 kg marihuany o wartości co najmniej 145.000 zł., przy czym zarzucanych przestępstw dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygnatura II K. 190/03 za przestępstwa z art. 48 ust. 1 i inne dawnej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygnatura III K. 193/05 za przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które to kary odbywał w okresie od 05 czerwca 2002 roku do 30 lipca 2002 roku oraz od dnia 21 lutego 2005 roku do dnia 15 września 2005 roku, a także od dnia 11 kwietnia 2007 r. do dnia 04 września 2007 r. i aktualnie od dnia 08 września 2008 roku i tak:

- w nieustalonym czasie w 2006 roku uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 5 kg marihuany o wartości 72.500 zł w ten sposób, że sprzedał ją M. B. (1) ps. (...) i M. M. (1) ps. (...) celem dalszej odsprzedaży;

- w listopadzie bądź grudniu 2006 r. w P., działając wspólnie z porozumieniem z R. B. ps. (...) uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 5 kg marihuany o wartości co najmniej 72.500 zł w ten sposób, że sprzedał ją M. B. (1) ps. (...) i M. M. (1) ps. (...) celem dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§ 1 k.k;

P. K. (1) został oskarżony o to, że:

XV. w okresie od początku 2006 roku do 11 lutego 2007 roku w P. i na terenie całego kraju, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziłi ponadto W. M. ps. (...), M. B. (1) ps. (...), M. M. (1) ps. (...), D. J., D. M. (1) ps. (...) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych na terenie miasta P. i kraju, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk;

XVI. w okresie od początku 2006 roku do 11 lutego 2007 roku w P., realizując z góry powzięty zamiar w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej i w porozumieniu z D. M. (1) ps. (...), uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci co najmniej 1 kg kokainy o wartości co najmniej 140.000 zł w ten sposób, że nabył ją od M. M. (1) ps. (...) i M. B. (1) ps. (...) celem jej dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu części kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Okręgowy w Poznaniu sygnatura akt III K. 505/03 w okresie od 20 lutego 2003 roku do 04 sierpnia 2004 roku za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65 k.k. w zw. z art.64§ 1 k.k.

S. Z. (2) został oskarżony o to, że:

XVII. w okresie od początku lutego 2007 roku do dnia 24 maja 2007 roku w P. i na terenie całego kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu przewóz i wewnątrzspółnotowy obrót środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy z Polski i Holandii do Irlandii, w skład której wchodziłi ponadto: M. B. (1) ps. (...), M. M. (1) ps. (...), M. W. (1) ps. (...), T. F. ps. (...), T. Ł., M. B. (2), D. G., M. W. (2) ps. (...), D. M. (2) ps. (...) oraz inne osoby, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk.

XVIII. w okresie od początku lutego 2007 roku do dnia 08 lutego 2007 roku w P. i na terenie państw Unii Europejskiej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w wewnątrzspółnotowym obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 350 gram amfetaminy o wartości co najmniej 1.925 zł celem dalszej odsprzedaży, tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk.

XIX. w okresie od początku lutego 2007 roku do dnia 24 maja 2007 roku w P. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci co najmniej 12 kg marihuany o wartości co najmniej 180.000 zł. celem dalszej odsprzedaży i tak:

- w dniach 26 i 27 kwietnia 2007 roku w P. działając w zorganizowanej grupie przestępczej wziął udział w obrocie środka odurzającego w postaci 6 kg marihuany o wartości co najmniej 90.000 zł. w ten sposób, że nabył ją od M. M. (1) ps. (...) celem dalszej odsprzedaży;

- w dniu 21 maja 2007 roku w P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej wziął udział w obrocie środka odurzającego w postaci co najmniej 6 kg marihuany o wartości co najmniej 90.000 zł. w ten sposób, że nabył ją od nieustalonej osoby celem dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65§ 1 k.k.

P. Ł. został oskarżony o to, że:

XX. w okresie od czerwca 2005 roku do 24 maja 2007 roku na terenie P. i kraju wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziłi ponadto M. M. (1) ps. (...), M. B. (1) ps. (...), S. Z. (1) ps. (...), Ł. Ł. (1) ps. (...) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych na terenie P. i kraju, tj. o czyn z art.258§ 1 k.k.

XXI. w okresie od czerwca 2005 roku do 24 maja 2007 w P. działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) ps. (...), M. B. (1) ps. (...), Ł. Ł. (1) ps. (...) oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 20.005 sztuk tabletek ekstazy o wartości co najmniej 28.006 zł. oraz znacznej ilości środków odurzających w postaci co najmniej 1 kg kokainy o wartości co najmniej 140.000 zł. i marihuany w ilości co najmniej 5,5 kg o wartości co najmniej 78.000 zł. oraz czynił przygotowania do obrotu substancją psychotropową w postaci nieustalonej ilości tabletek ekstazy w cenie 1,7 zł za sztukę i środków odurzających w postaci 3 kg marihuany o wartości 38.000 zł. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i tak:

- w okresie od czerwca 2005 roku do dnia 11 lutego 2007 roku wziął udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20.000 sztuk tabletek ekstazy w transzach po 1.000 -2.500 sztuk i wartości co najmniej 28.000 zł. oraz znacznej ilości środków odurzających w postaci co najmniej 5 kg marihuany w transzach od 100 gram do 1 kg i wartości co najmniej 70.000 zł. i co najmniej 1 kg kokainy w transzach po 10-20 gram i wartości co najmniej 140.000 zł. w ten sposób, że nabył je od M. B. (1) ps. (...) i M. M. (1) ps. (...) celem dalszej odsprzedaży;

- w dniach 12 i 13 kwietnia 2007 roku w P. wziął udział w obrocie środkiem odurzającym w postaci co najmniej 0,5 kg marihuany wartości co najmniej 8.000 zł. w ten sposób, że nabył ją od M. M. (1) ps. (...) oraz czynił przygotowania do obrotu środkiem odurzającym w postaci co najmniej 2 kg marihuany wartości co najmniej 32.000 zł. w ten sposób, że wszedł w porozumienie z M. M. (1) ps. (...), że kupi od niego te narkotyki celem dalszej odsprzedaży;

- w dniu 26 kwietnia 2007 roku w P. czynił przygotowania do obrotu środkiem odurzającym w postaci co najmniej 1 kg marihuany wartości co najmniej 16.000 zł. w ten sposób, że wszedł w porozumienie z M. M. (1) ps. (...), że kupi od niego te narkotyki celem dalszej odsprzedaży,

- w dniu 17 maja 2007 roku w P. wziął udział w obrocie substancją psychotropową w postaci 5 sztuk tabletek ekstazy wartości co najmniej 6 zł. w ten sposób, że nabył je od M. M. (1) ps. (...) celem dalszej odsprzedaży;

- w dniu 19 maja 2007 roku w P. wziął udział w obrocie nieustalonej ilości substancji psychotropowej w postaci tabletek ekstazy w cenie po 1,7 zł za sztukę w ten sposób, że posiadał je i oferował do sprzedaży M. M. (1) ps. (...) celem dalszej sprzedaży,

tj. o czyn z art.56 ust.3 i art.57 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§ 1 k.k.

J. Ł. został oskarżony o to, że:

XXII. w okresie od połowy 2006 roku do 02 maja 2007 roku w P. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 310 gram kokainy o wartości co najmniej 43.400 zł i tak:

- w okresie od połowy 2006 roku do 11 lutego 2007 roku w P., uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 300 gram kokainy o wartości co najmniej 42.000 zł., którą nabył w kilku transzach od M. B. (1) ps. (...) i M. M. (1) ps. (...) celem jej dalszej odsprzedaży;

- w dniach 01 i 02 maja 2007 roku w P., uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci co najmniej 10 gram kokainy wartości co najmniej 1.400 zł. w ten sposób, że za pośrednictwem S. P. ps. (...) nabył ją od M. M. (1) ps. (...) celem dalszej odsprzedaży, przy czym 3 gramy tej kokainy zbył S. Z. (1) ps. (...)

tj. o czyn z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

P. K. (2) został oskarżony o to, że:

XXIII. w pierwszej połowie 2006 roku w P. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z D. J. ps. (...) uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 10 kg marihuany o wartości co najmniej 135.000 zł. w ten sposób, że zbył ją dwukrotnie w transzach po 5 kg M. B. (1) ps. (...) i M. M. (1) ps. (...) celem dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.

J. S. został oskarżony o to, że:

XXIV. w okresie od połowy 2005 roku do połowy 2006 roku w P. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych i środków odurzających w ten sposób, iż w ramach transakcji po 50-100 gram kupił od M. M. (1) i M. B. (1) łącznie co najmniej 2 kg marihuany w cenie po 14 zł. za gram (28.000 zł.) oraz łącznie co najmniej 0,5 kg amfetaminy w cenie co najmniej po 8 zł. za gram (4.000 zł.), a nadto w wyniku jednej transakcji mającej miejsce w połowie 2006 roku kupił od wyżej wymienionych mężczyzn co najmniej 2.000 tabletek ekstazy po 1.55 zł. za sztukę łącznej wartości co najmniej 3.100 zł. celem dalszej odsprzedaży tych narkotyków,

tj. o czyn z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.

T. S. został oskarżony o to, że:

XXV. w okresie od listopada 2005 roku do 23 kwietnia 2006 roku w P. i K. działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził M. B. (1) ps. (...), M. M. (1) ps. (...), M. T. (2) ps. (...) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. o czyn z art.258§ 1 k.k.

XXVI. w okresie od listopada 2005 roku do 23 kwietnia 2006 roku w P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. T. (2) ps. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 550.000 tabletek ekstazy o wartości co najmniej 687.500 zł. w ten sposób, że przewoził je w transzach z K. do P. i przekazywał M.

B. ps. (...) i M. M. (1) ps. (...), przy czym

czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności

za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Turku sygnatura akt IIK. 121/04, którą odbył w okresie od 06 sierpnia 2003 roku do 17 czerwca 2004 roku,

tj. o czyn z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§ 1 k.k. w zw. z art.64§ 1 k.k.

M. T. (1) został oskarżony o to, że:

XVII. w okresie od maja 2005 roku do 14 września 2005 roku oraz od 06 stycznia 2006 roku do 23 kwietnia 2006 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną o ps. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 80.000 sztuk tabletek ekstazy w cenie po 1,40 zł. za sztukę łącznej wartości co najmniej 112.000 zł w ten sposób, że nabył je w kilku transzach od M. B. (1) ps. (...) i M. M. (1) ps. (...) celem ich dalszej odsprzedaży, przy czym 9.000 sztuk tabletek zbył mężczyźnie o ps. (...),

tj. o czyn z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k

*****

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2011 r. w sprawie III K 332/09 Sąd Okręgowy w Poznaniu:

1. Oskarżonego **R. M. (1)** uznał za winnego tego, że w 2006r. w czasie bliżej nieustalonym, w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci tabletek ekstazy w ilości co najmniej 5.000 sztuk o wartości 7.250 zł w ten sposób, że nabył je w kilku transzach od dwóch ustalonych osób celem dalszej odsprzedaży tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 k.k. wymierzył mu karę: 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33 § 3 k.k., ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.
2. Oskarżonego R. M. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k.
3. Oskarżonego R. M. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.56 ust.3 i art.57 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k..
4. Oskarżonego R. M. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.
5. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu R. M. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 lutego 2009r. do dnia 5 lutego 2010r.
6. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego R. M. (1) nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 3.000 (trzy tysiące)złotych.
7. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego R. M. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 7.250 złotych (siedem tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych).

8. Oskarżonego **S. P.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k.

9. Oskarżonego S. P. uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2006r. do 11 lutego 2007r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 3 kg o wartości co najmniej 18.000 zł w ten sposób, że na prośbę dwóch ustalonych osób pobierał ją w transzach z magazynu zlokalizowanego w P. na ul. (...) (piwnicy nr 64), a następnie przekazywał ustalonej osobie celem dalszej odsprzedaży tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę: 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

10. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu S. P. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 lutego 2009r. do dnia 2 lutego 2010 r.

11. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego S. P. nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych.

12. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego S. P. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 900 (dziewięćset) złotych.

13. Oskarżonego **S. Z. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258 § 1 k.k.

14. Oskarżonego S. Z. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2005r. do 11 lutego 2007r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 6 kg amfetaminy o wartości 48.000 zł, tabletek ekstazy w ilości co najmniej 10.000 sztuk o wartości 14.500 złotych oraz środków odurzających w postaci kokainy w ilości co najmniej 200 gram wartości 29.000 złotych w ten sposób, że nabył je w kilku transzach od dwóch ustalonych osób celem dalszej odsprzedaży tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

15. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu S. Z. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 stycznia 2009r. do dnia 23 marca 2010 r.

16. Na podstawie art.70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego S. Z. (1) nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych.

17. Na podstawie art.45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego S. Z. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 91.500 złotych (dziewięćdziesiąt jeden tysięcy pięćset złotych).

18. Oskarżonego **D. J.** uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2006r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. (2), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci łącznie 10 kg marihuany o wartości 135.000 zł w ten sposób, że zbył ją w dwóch transzach po 5 kg dwóm ustalonym osobom celem dalszej odsprzedaży tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3, ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech)

lat pozbawienia wolności, grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

19. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego D. J. przepadek 1/2 części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 67.500 złotych (sześćdziesiąt siedem tysięcy pięćset złotych).

20. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego D. J. nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 3.000 (trzech tysięcy) złotych.

21. Oskarżonego D. J. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258§1 k.k.

22. Oskarżonego D. J. uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2006r. do początku grudnia 2006r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 10 kg o wartości 60.000 zł oraz 200.000 tabletek ekstazy o wartości 220.000 zł oraz znacznej ilości środków odurzających w ilości co najmniej 300 gram kokainy wartości 40.500 zł nabywając w kilku transzach od dwóch ustalonych osób tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

23. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego D. J. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 320.500 złotych (trzysta dwadzieścia tysięcy pięćset złotych).

24. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego D. J. nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych.

25. Na podstawie art. 85 k.k. i art.86 § 1 i §2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzone oskarżonemu D. J., wymierzając karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 300 (trzysta) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

26. Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu D. J. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 lutego 2009r. do dnia 21 sierpnia 2009r. oraz od dnia 21 lutego 2010r. do dnia 22 lutego 2010r.

27. Oskarżonego **Z. T. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258§1 k.k.

28. Oskarżonego Z. T. (1) uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2006r. w czasie bliżej nieustalonym, w P., w zamiarze aby inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na przewozie z Holandii poprzez Francję do Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany udostępnił ustalonej osobie samochód (...) nr rej. (...) jako wzorzec do wykonania schowka przeznaczonego do ukrycia narkotyków w innym samochodzie osobowym (...), przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 5 czerwca 2002r. do 30 lipca 2002r. części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotulach z dnia 14 maja 2003r. w sprawie o sygn. akt II K 190/03 m.in. za umyślne przestępstwa podobne z art.49 ust.1, art.44 ust.2 oraz art.48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz po odbyciu w okresie dnia 21 lutego 2005r. do dnia 15 września 2005r. części kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 kwietnia 2006r. w sprawie o sygn. akt III K 193/05 za umyślne przestępstwa podobne z art.62 ust.2 oraz art.63 ust. 1 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstwa z art.18 § 3 k.k. w zw. z art.55 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64§1 k.k. i za to na podstawie art.19§1 k.k. w zw. z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

29. Oskarżonego Z. T. (1) uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2006r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 10 kg marihuany o wartości co najmniej 145.000 zł w ten sposób, że zbył ją w dwóch transzach po 5 kg dwóm ustalonym osobom celem dalszej odsprzedaży, przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 5 czerwca 2002r. do 30 lipca 2002r. części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 14 maja 2003r. w sprawie o sygn. akt II K 190/03 m.in. za umyślne przestępstwa podobne z art.49 ust. 1, art.44 ust.2 oraz art.48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz po odbyciu w okresie dnia 21 lutego 2005r. do dnia 15 września 2005r. części kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 kwietnia 2006r. w sprawie o sygn. akt III K 193/05 za umyślne przestępstwa podobne z art.62 ust.2 oraz art.63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk. w zw. z art.64§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

30. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego Z. T. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 145.000 złotych (sto czterdzieści pięć tysięcy złotych).

31. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego Z. T. (1) nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

32. Na podstawie art.85 k.k. i art.86§1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu Z. T. (1) wymierzając karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.

33. Oskarżonego **P. K. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od początku 2006r. do 11 lutego 2007r. w P. i na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez ustaloną osobę o ps. (...), w skład której wchodziły ustalone osoby, a mającej na celu popełnianie-przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych tj. przestępstwa z art.258§1 k.k. i za to na podstawie art.258§1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

34. Oskarżonego P. K. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od początku 2006r. do 11 lutego 2007r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, częściowo działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą o ps. (...), czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci co najmniej 250 g kokainy o wartości co najmniej 35.000 zł w ten sposób, że nabył ją w transzach od dwóch ustalonych osób celem jej dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 20 lutego 2003r. do 4 sierpnia 2004r. części kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 stycznia 2005r. w sprawie o sygn. akt III K 505/03 za umyślne przestępstwo podobne z art.43 ust.1 i 3 dawnej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

35. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego P. K. (1) przepadek 1/2 części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 17.500 złotych (siedemnaście tysięcy pięćset złotych).

36. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego P. K. (1) nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

37. Na podstawie art.85 k.k. i art.86§1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu P. K. (1) wymierzając karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

38. Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu P. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 lutego 2009r. do dnia 19 marca 2009r.

39. Oskarżonego **S. Z. (2)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258§1 k.k.

40. Oskarżonego S. Z. (2) uznał za winnego tego, że na początku lutego 2007r. w P. nakłaniał dwie ustalone osoby do przewiezienia z terytorium Holandii do Irlandii znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 350 gram amfetaminy w ten sposób, że zamówił jej dostawę do miejscowości L. w Irlandii tj. przestępstwa z art. 18§2 k.k. w zw. z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.19§1 k.k. w zw. z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę: 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, grzywny w liczbie 200 (dwieście) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

41. Oskarżonego S. Z. (2) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

42. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego S. Z. (2) nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

43. Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu S. Z. (2) kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 lutego 2009r. do dnia 25 listopada 2009r.

44. Oskarżonego **P. Ł.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art.258§1 k.k.

45. Oskarżonego P. Ł. uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2005r. do lutego 2007r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą o ps. (...) uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 20.000 sztuk tabletek ekstazy o wartości 28.000 zł oraz znacznej ilości środków odurzających w postaci co najmniej 5 kg marihuany o wartości łącznej 70.000 zł oraz co najmniej 1 kg kokainy o wartości łącznej 140.000 zł w ten sposób, że nabył je w transzach od dwóch ustalonych osób celem dalszej odsprzedaży tj. przestępstwa z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę: 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, grzywny w liczbie 200 (dwieście) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

46. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego P. Ł. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 119.000 złotych (sto dziewiętnaście tysięcy złotych).

47. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego P. Ł. nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

48. Oskarżonego **J. Ł.** uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2006r. do 11 lutego 2007r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 200 gram kokainy o wartości co najmniej 26.000 zł w ten sposób, że nabył ją w kilku transzach od dwóch ustalonych osób celem jej dalszej odsprzedaży tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. i za to na podstawie i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę: 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

49. Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu J. Ł. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 lutego 2009r. do dnia 20 maja 2009r..

50. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego J. Ł. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 26.000 złotych (dwadzieścia sześć tysięcy złotych).

51. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego J. Ł. nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 3.000 (trzy tysiące)złotych.

52. Oskarżonego **P. K. (2)** uznał za winnego tego, że w pierwszej połowie 2006r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z D. J., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci łącznie 10 kg marihuany o wartości 135.000 zł w ten sposób, że zbył ją w dwóch transzach po 5 kg dwóm ustalonym osobom celem dalszej odsprzedaży tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

53. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego P. K. (2) przepadek 1/2 części równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 67.500 złotych (sześćdziesiąt siedem tysięcy pięćset złotych).

54. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego P. K. (2) nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

55. Na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu P. K. (2) kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 lutego 2009r. do dnia 20 lutego 2009r.

56. Oskarżonego **J. S.** uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2005r. do połowy 2006r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 0,5 kg amfetaminy o łącznej wartości co najmniej 4.000 zł, co najmniej 2.000 tabletek ekstazy łącznej wartości co najmniej 3.100 zł oraz znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 2 kg marihuany o wartości 28.000 zł w ten sposób, iż nabył je w transzach od dwóch ustalonych osób celem dalszej odsprzedaży tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z

art. 12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę: 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych.

57. Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu J. S. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 8 czerwca 2009r. do dnia 8 lipca 2009r.

58. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego J. S. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 35.100 złotych (trzydzieści pięć tysięcy sto złotych).

59. Na podstawie art.70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego J. S. nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 4.000 (cztery tysiące) złotych.

60. Oskarżonego **T. S.** uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2005r. do 23 kwietnia 2006r., w P. i w K., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziły ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami środków odurzających oraz substancji psychotropowych tj. przestępstwa z art.258§1 k.k. i za to na podstawie art.258§1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

61. Oskarżonego T. S. uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2005r. do 23 kwietnia 2006r. w P. i w K., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 550.000 tabletek ekstazy o wartości 687.500 zł w ten sposób, że na polecenie ustalonej osoby przewoził je w transzach z K. do P. i przekazywał dwóm ustalonym osobom, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 6 sierpnia 2003r. do 17 czerwca 2004r. części kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Turku z dnia 26 sierpnia 2004r. w sprawie o sygn. akt II K 121/04 za umyślne przestępstwo podobne z art.43 ust.3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę: 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 200 (dwieście) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

62. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego T. S. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 171.875 złotych (sto siedemdziesiąt jeden tysięcy osiemset siedemdziesiąt pięć złotych).

63. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego T. S. nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

64. Na podstawie art.85 k.k. i art.86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu T. S., wymierzając mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

65. Na podstawie art.69 §1 i § 2 k.k. oraz art.60 § 4 i § 5 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej oskarżonemu T. S. kary łącznej pozbawienia wolności na okres 8 (ośmiu) lat tytułem próby.

66. Na podstawie art.73§ 1 k.k. oddał oskarżonego T. S. w okresie próby pod dozór kuratora.

67. Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu T. S. kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 4 czerwca 2009r. do dnia 15 lipca 2009r., przyjmując, że jeden dzień

pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w wymiarze 84 (osiemdziesięciu czterech) stawek dziennych.

68. Oskarżonego **M. T. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2005r. do 14 września 2005r., w czasie bliżej nieustalonym, w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 80.000 sztuk tabletek ekstazy w cenie po 1,40 zł za sztukę łącznej wartości 112.000 zł w ten sposób, że nabył je w kilku transzach od dwóch ustalonych osób celem ich dalszej odsprzedaży tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§ 1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzył mu karę: 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, na podstawie art.33§3 k.k. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

69. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego M. T. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 112.000 zł.

70. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego M. T. (1) nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...) (...), (...)-(...) P. w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

71. Nadto Sąd orzekł o wynagrodzeniu za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu D. J. oraz T. S. z urzędu (pkt 71-72), poza tym orzekł o kosztach postępowania: w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonych obciążył nimi Skarb Państwa, następnie zwolnił oskarżonych od zapłaty wydatków na rzecz Skarbu Państwa ale zasądził od nich opłaty od wymierzonych kar (pkt 73).

Od powyższego orzeczenia apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych: Z. T. (1), R. M. (1) i D. J., S. P., S. Z. (1), P. K. (1), P. Ł., J. S. i M. T. (1), S. Z. (2), J. Ł. oraz P. K. (2).

Obrońca oskarżonego **Z. T. (1)** zaskarżył wyżej wskazane orzeczenie w części dotyczącej punktów 28, 29, 30,31, 32 wyroku, zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego tj. art. 2 § 2 k.p.k. poprzez odstąpienie od przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka S. K., co doprowadziło do tego, że Sąd nie ustalił dokładnego czasookresu, w jakim świadek wynajmował kwaciarnię od oskarżonego oraz czy w czasie, w którym świadek wynajmował kwaciarnię przebywał w niej oskarżony Z. T. (1) w efekcie czego bezpodstawnie przyjął, że oskarżony w drugiej połowie roku 2006 bez przeszkód mógł korzystać z kwaciarni;

2. naruszenie prawa procesowego tj. art. 2 § 2 k.p.k. poprzez odstąpienie od przeprowadzenia postępowania dowodowego w przedmiocie ustalenia, kiedy został nabyty samochód marki (...) używany przez świadka M. B. (1) i inne osoby wymienione w akcie oskarżenia, kiedy został zarejestrowany, co pozwoliłoby na weryfikację twierdzeń świadka M. B. (1), co do czasu jego użytkowania przez tegoż świadka i inne osoby wymienione w akcie oskarżenia oraz czasu, w którym wykonano w owym aucie przeróbki tylnego zderzaka, poprzez umieszczenie w nim schowka na narkotyki;

3. naruszenie prawa procesowego tj. art. 2 § 2 k.p.k. poprzez odstąpienie od przeprowadzenia postępowania dowodowego w przedmiocie ustalenia, czy rzeczywiście i od kogo oraz w jakim czasookresie świadek M. B. (1) wynajmował mieszkanie w P. przy ul. (...), co pozwoliłoby na zweryfikowanie jego twierdzeń w zakresie czynu opisanego w pkt. XIV wyroku;

4. naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 w zw. z 4 k.p.k. i nieuwzględnienie przy wyrokowaniu okoliczności, że oskarżyciel publiczny mimo faktycznych ku temu możliwości bezpośrednio po przeprowadzeniu eksperymentu procesowego ze świadkiem M. B. (1) podczas którego wskazał on na zaparkowane przed miejscem zamieszkania

oskarżonego (...) jako to, które służyło jako wzór do przeróbek nie zatrzymał w/w pojazdu jako dowodu w sprawie, podobnie że tenże oskarżyciel mimo twierdzeń świadka o użytkowaniu przez oskarżonego do przewozu narkotyków samochodu marki V. (...) nie zatrzymał w/w pojazdu jako dowodu w sprawie;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, polegający na stwierdzeniu, że oskarżony Z. T. (1) w drugiej połowie 2006 r. użył, jako wzór dla wykonania schowku na narkotyki samochodu (...) o numerze rej. (...), mimo braku wystarczająco wiarygodnych dowodów na powyższą okoliczność;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony Z. T. (1) w drugiej połowie 2006 r. dwukrotnie uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających po 5 kg, i że uczynił sobie z tego stałe źródło dochodu oraz, że uczynił to w warunkach art. 64 k.k. mimo braku wystarczająco wiarygodnych dowodów na powyższą okoliczność oraz mimo istnienia w tym zakresie dowodów przeciwnych w postaci zeznań świadków: M. T. (3), B. P., A. P., E. Ś. i W. B.;

7. naruszenie prawa procesowego, tj.: art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, co do następujących świadków:

a) M. B. (1), przyjmując w całości za wiarygodne i logiczne zeznania tegoż świadka w zakresie przestępstw opisywanych przez niego, a dotyczących oskarżonego Z. T. (1), mimo, że podczas postępowania dowodowego świadek ten kilkakrotnie zeznawał podając okoliczności, które wiarygodność tą wykluczają np. twierdził, że z uwagi na zażyłość z oskarżonym w roku 2006 spotykał się z nim w kwaciarni, co z uwagi na wynajęcie tego lokalu nie mogło mieć miejsca, twierdził, że w kwaciarni nigdy nie pracowały inne osoby niż Z. T. (1) nikogo innego tam nie widział, a lokal był przecież użytkowany przez świadka S. K., podawał w trakcie postępowania przygotowawczego, że kurierem przewożącym dla oskarżonego narkotyki jest świadek R. B., by w postępowaniu przed sądem zeznać, że nie zna nazwiska kuriera, a gdyby je znał podałby je,

b) B. P., A. P. i M. T. (3) bezpodstawnie nie dając wiary świadkowi M. T. (4) w zakresie jej twierdzeń o wynajmowaniu przez cały 2006 r. obiektu kwaciarni i zarzucenie temuż świadkowi zatajenia faktu, iż oskarżony T. miał rzekomo nieograniczony dostęp do kwaciarni w drugiej połowie roku 2006 mimo oraz zarzucając świadkom B. P. i A. P., iż są niewiarygodni w zakresie twierdzeń, że w okresie, kiedy oskarżony przebywał na działce w W., znali jego „każdy krok” mimo, że sytuacja w której znajdował się oskarżony (ukrywał się przed organami ścigania), o czym świadkowie wiedzieli - w świetle zasad doświadczenia życiowego uzasadniała ich szczególną wiedzę w tym zakresie

c) E. Ś. i W. B. bezpodstawnie przyjmując, że zeznania tych świadków są nieprzydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych przydatnych dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadkowie ci nie byli w stanie stanowczo stwierdzić okresu prowadzenia kwaciarni przez oskarżonego Z. T. (1), mimo, iż zeznawali oni konkretnie o roku 2006 i umiejscawiali fakt zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej przez oskarżonego w czasookresie objętym zarzutem oraz mimo, że przy podobnym poziomie nieprecyzyjności zeznań świadka M. B. (1), który nie był w stanie umiejscowić w czasie żadnego ze zdarzeń dotyczących oskarżonego Z.

T., zeznaniom tego świadka walor przydatności nadano.

Nadto z dalece posuniętej ostrożności autor tej apelacji zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary.

Z uwagi na powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie przy nieuwzględnieniu zarzutów zawartych w pkt 1,2,3, wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów oraz z dalece posuniętej z ostrożności procesowej o złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary.

Obrońca **oskarżonych R. M. (1) i D. J.** zaskarżył wyżej wskazane orzeczenie w części dotyczącej punktów 1, 18 i 22 wyroku, zarzucając:

1. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na:

a) naruszeniu art. 7 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 424 § 1 kodeksu postępowania karnego poprzez ich niezastosowanie i sporządzenie uzasadnienia wyroku sposób niespełniający wymogów stawianych przepisami prawa, i w konsekwencji uniemożliwienie prawidłowej kontroli w toku postępowania przed Sądem II Instancji - z uwagi na brak wyczerpującego argumentowania oceny poszczególnych dowodów zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto uniemożliwienie weryfikacji prawidłowości oceny dowodów zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez:

- nieprzeprowadzenie dowodu z akt sprawy II K 84/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu, na okoliczność ilości środków odurzających, jakimi obracał świadek M. B. (3), zwłaszcza w kontekście faktu, iż jak wynika z aktu oskarżenia w tejże sprawie oraz dotychczasowych wyjaśnień M. B. (3) istnieją zasadnicze rozbieżności pomiędzy ilością nabytych rzekomo przez świadka środków odurzających, a środków sprzedanych przez niego – rozbieżności kilkusetkilogramowe, co wywołuje uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności świadka,
- pominięcie i niedokonanie analizy wyjaśnień oskarżonego T. S. pod kątem „pomówienia złożonego” oraz braku wyjaśnienia związku pomiędzy faktem, iż jego wyjaśnienia sąd uznał tylko częściowo wiarygodne, gdy tymczasem korzysta on z dobrodziejstwa art. 60 kodeksu karnego; pominięcie ewidentnych sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami świadka w niniejszej sprawie a odczytanymi protokołami przesłuchania świadka ze sprawy Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu w sprawie VI Ds. 88/05 oraz Sądu Okręgowego w Koninie II K 15/08,
- pominięcie i niedokonanie analizy zeznań świadka M. B. (3), dotyczącego „rozrabiania” sprzedawanej amfetaminy z kreatyną nawet w stosunku 1 do 1, czy odnośnie faktu „...np. do 600 gram czystej amfetaminy dodawaliśmy 400 gram kreatyny...” (karta 2523 i 2324 protokołu rozprawy z dnia 21 stycznia 2009r.) - co jest niezbędne dla ustalenia, składu oraz przede wszystkim ilości sprzedawanej rzekomo przez świadka amfetaminy i faktycznej jej ilości w obrocie z poszczególnymi osobami objętymi aktem oskarżenia w tym D. J.,
- pominięcie i nieuwzględnienie faktu, iż „okazanie wizerunków” jakie miało miejsce w dniu 13 lutego 2008r. z udziałem M. B. (3), naruszało zasady wynikające z art. 173 § 4 kodeksu postępowania karnego w związku z § 5 i § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania, co ma wpływ na ocenę tego „dowodu” i jego przydatność dla ustalenia przez Sąd stanu faktycznego w sprawie,

b) naruszeniu art. 399 kodeksu postępowania karnego w zw. art. 6 kodeksu postępowania karnego, art. 367 § 1 kodeksu postępowania karnego oraz konstytucyjną zasadą prawa do obrony, poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji niepełne (niejasne) uprzedzenie oskarżonych o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanych im w akcie oskarżenia i pouczenie na rozprawie, jedynie o możliwości zmiany kwalifikacji czynu zarzucanemu oskarżonemu R. M. (1) w punkcie I aktu oskarżenia na przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kodeksu karnego ewentualnie zw. z art. 65 kodeksu karnego, bez pouczenia o istotnej zmianie opisu czynu - tj. zmiany tego opisu poprzez dodanie okoliczności dotyczącej nabycia środków odurzających w „...kilku transzach...” przy jednoczesnym przyjęciu ostatecznej kwalifikacji czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kodeksu karnego w zw. z art. 65 kodeksu karnego,

c) naruszeniu art. 399 kodeksu postępowania karnego w zw. art. 6 kodeksu postępowania karnego, art. 367 § 1 kodeksu postępowania karnego oraz konstytucyjną zasadą prawa do obrony, poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji niepełne (niejasne) uprzedzenie oskarżonych o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanych im w akcie oskarżenia i pouczenie na rozprawie jedynie o możliwości zmiany kwalifikacji czynu zarzucanemu oskarżonemu D. J. w punkcie IX aktu oskarżenia na przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kodeksu karnego ewentualnie zw. z art. 65 kodeksu karnego, przy jednoczesnym przyjęciu ostatecznej kwalifikacji czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kodeksu karnego w zw. z art. 65 kodeksu karnego,

d) naruszeniu art. 173 § 4 kodeksu postępowania karnego w związku z § 5 i § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania, tj. niesłuszne uznanie, iż dokonanie tej czynności nastąpiło zgodnie z tymi przepisami, co powoduje, iż protokół z dnia 13 lutego 2008r. i zawarte w nim informacje nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie,

e) naruszeniu art. 5 § 2 kodeksu postępowania karnego poprzez jego niesłuszne niezastosowanie i nierozstrzygnięte na korzyść oskarżonych wątpliwości co do ilości środków będących przedmiotem obrotu, a wynikających z faktu, iż jak zeznawał świadek M. B. (3), amfetamina, będąca przedmiotem obrotu - sprzedaży, była „rozrabiana” z kreatyną nawet w stosunku 1 do 1, czy odnośnie faktu „...np. do 600 gram czystej amfetaminy dodawaliśmy 400 gram kreatyny...” (karta 2523 i 2324 protokół rozprawy z dnia 21 stycznia 2009r.),

f) naruszeniu art. 4 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 169 kodeksu postępowania karnego i w zw. z art. 170 § 1 kodeksu postępowania karnego a także art. 2 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 167 in fine kodeksu postępowania karnego - polegające na ich niestosowaniu i uwzględnieniu okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonych przy jednoczesnym nie uwzględnieniu dowodów przemawiających na korzyść oskarżonych, a także nieprzeprowadzeniu z urzędu dowodów świadczących o braku winy i sprawstwa oskarżonego, a to w celu realizacji zasady obiektywizmu, poprzez:

- nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z akt sprawy II K 84/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu, na okoliczność ilości środków odurzających, jakimi obracał świadek M. B. (3), zwłaszcza w kontekście faktu, iż jak wynika z aktu oskarżenia w tejże sprawie oraz dotychczasowych wyjaśnień M. B. (3) istnieją zasadnicze rozbieżności pomiędzy ilością nabytych rzekomo przez świadka środków odurzających, a środków sprzedanych przez niego m. in. osobom objętym aktem oskarżenia w niniejszej sprawie - rozbieżności kilkusetkilogramowe, co wywołuje uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności świadka,
- pominięcie i niedokonanie analizy wyjaśnień oskarżonego T. S. pod kątem „pomówienia złożonego” oraz braku wyjaśnienia związku pomiędzy faktem, iż jego wyjaśnienia sąd uznał tylko częściowo wiarygodne gdy tymczasem korzysta on z dobrodziejstwa art. 60 kodeksu karnego; pominięcie ewidentnych sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami świadka w niniejszej sprawie a odczytanymi protokołami przesłuchania świadka ze sprawy Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu w sprawie VI Ds. 88/05 oraz Sądu Okręgowego w Koninie II K 15/08,
- pominięcie i niedokonanie analizy zeznań świadka M. B. (3), dotyczącego „rozrabiania” sprzedawanej amfetaminy z kreatyną nawet w stosunku 1 do 1, czy odnośnie wskazanego przez niego faktu, iż „...np. do 600 gram czystej amfetaminy dodawaliśmy 400 gram kreatyny...” (karta 2523 i 2324 protokół rozprawy z dnia 21 stycznia 2009r.) - co jest niezbędne dla ustalenia, składu oraz przede wszystkim ilości sprzedawanej rzekomo przez świadka amfetaminy i faktycznej jej ilości w obrocie z poszczególnymi osobami objętymi aktem oskarżenia w tym D. J.,
- nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z dziedziny chemii na okoliczność wpływu „rozrabiania” amfetaminy z kreatyną, we wskazanych przez świadka M. B. (3) proporcjach, właściwości amfetaminy po rozrobieniu, zmiany w zakresie faktycznej możliwości odurzenia jednej osoby amfetamina rozrobioną z kreatyną itd., co jest niezbędne dla ustalenia faktycznej ilości środków odurzających, jakie były przedmiotem obrotu,
- pominięcie i nieuwzględnienie faktu, iż „okazanie wizerunków”, jakie miało miejsce w dniu 13 lutego 2008r. z udziałem M. B. (3), naruszało zasady wynikające z art. 173 § 4 kodeksu postępowania karnego w związku z § 5 i § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania, co ma wpływ na ocenę tego „dowodu” i jego przydatność dla ustalenia przez Sąd stanu faktycznego w sprawie,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym uznaniu, iż oskarżony R. M. (1) w roku 2006 dopuścił się przestępstwa udziału w obrocie znaczną ilością środków odurzających tj. 5000 tabletek ekstazy,
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym uznaniu, iż oskarżony D. J. w okresie od połowy 2006 roku do grudnia 2006 roku dopuścił się przestępstwa udziału w obrocie znaczną ilością środków odurzających tj. 10 kg amfetaminy, 200 000 tabletek ekstazy, 300 gram kokainy,
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym uznaniu, iż oskarżony D. J. w pierwszej połowie 2006r. dopuścił się przestępstwa udziału w obrocie znaczną ilością środków odurzających tj. 10 kg marihuany,

Wskazując na powyższe zarzuty autor tej apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. M. (1) od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie D. J. od zarzucanych mu czynów opisanych w punktach 18 i 22 zaskarżonego wyroku. Jednocześnie w odniesieniu do D. J., wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w II instancji, nieopłaconych nawet w części.

Z kolei obrońca **oskarżonego S. P.** zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie, wynikających z zeznań M. B. (3). W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu przestępstwa.

Obrońca **oskarżonego S. Z. (1)** zaskarżył powyższy wyrok w całości, w zakresie dotyczącym tego oskarżonego, zarzucając:

1. Obrazę przepisów prawa materialnego art. 56 ust 3 i art. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 65 par. 1 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony S. Z. (1), zachowaniem swoim, działając z zamiarem bezpośrednim, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, podczas gdy oskarżony nie wyczerpał żadnego ze znamion powyższych przestępstw i brak jest jakichkolwiek obiektywnych dowodów, by uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi, jak i nie ustalono, by środki takie ktokolwiek od niego otrzymywał.

2. Mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, art. 4, 5 par. 2, 7, art. 366 par. 1, 410 i 424 pkt 2 k.p.k. polecającą na:

- zaniechaniu wszechstronnego ocenienia materiału dowodowego, bez uwzględnienia okoliczności jednoznacznie przemawiających na korzyść oskarżonego,
- mimo istnienia w sprawie nie dających się usunąć wątpliwości, rozstrzygnięciu ich na niekorzyść oskarżonego,
- przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów z przekroczeniem zasady prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego
- nie uwzględnieniu wszystkich okoliczności faktycznych i oparciu wyroku na fragmentarycznej ocenie dowodów, przede wszystkim zaś bezkrytycznym przyznaniu atrybutu pełnej wiarygodności pomówieniom M. B. (3), pomimo ich ogólnikowości, wielu wewnętrznych sprzeczności i braku znajomości oczywistych szczegółów, których niezajomość dyskwalifikuje wartość jego zeznań,
- całkowitym pominięciu w rozważaniach okoliczności dotyczących stanu zdrowia oskarżonego S. Z. (1), w szczególności faktu jego zmniejszonego krytycyzmu i ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia swego postępowania.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do tego oskarżonego i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Następnie obrońca **oskarżonych P. K. (1), P. Ł., J. S. oraz M. T. (1)** zaskarżył powyższy wyrok w całości co do wszystkich oskarżonych w zakresie, w jakim zostali uznani winnymi sprawstwa czynów im zarzucanych, a które zostały im przypisane w zaskarżonym wyroku, zarzucając:

1. rażąco naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności:

a. art. 2 § 1 pkt 1 kpk w związku z art. 2 § 2 kpk i w związku z art. 366 § 1 kpk poprzez nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności:

- ile konkretnie narkotyków sprzedał świadek B. poszczególnym oskarżonym, a usprawiedliwianie niepamięci świadka w tym względzie stwierdzeniem, że skoro oskarżeni K., (...) i T. działali w „spółkach” z innymi oskarżonymi, to jest to oczywiście utrudnione,
- dlaczego M. B. (3) zakończył swój pierwszy protokół z przesłuchania stwierdzeniem, że są to wszystkie transakcje i odbiorcy narkotyków, które pamięta, a od następnego protokołu rozwija wątki i zdarzenia, o których w pierwszym protokole nawet nie wspomniał,
- jak to jest możliwym, aby przesłuchujący, nie znając z pierwszego przesłuchania wszystkich dostawców czy odbiorców narkotyków dla M. B. (3), miał mu wiedzę usystematyzować i zażądać wyjaśnień według chronologicznie ułożonych przez siebie wątków,
- w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalony został czasokres popełnienia przestępstwa przez M. T. (1) (maj 2005- 14 września 2005), a co jest istotne z punktu widzenia możliwości bronienia się przed tym zarzutem, a także w kontekście zeznań samego B., który stwierdza, że zbycie owych 80.000 tabletek ekstazy nastąpiło latem 2005 roku w przeciągu niespełna tygodnia,
- nie wyjaśnienie, czy M. B. (3) rzeczywiście należał do jakiejś grupy przestępczej i może mieć wiedzę tzw. naoczną, czy jak w przypadku P. K. (1) i domniemanej grupy W. M. jest to tylko i wyłącznie wiedza „ze słyszenia”, która nie może samodzielnie stanowić o sprawstwie i winie oskarżonych,
- nie wyjaśnienie, dlaczego owa „precyzyjność” w zeznaniach M. B. (3) zakończyła się na etapie śledztwa, a zatem z momentem, gdy nikt nie zadawał mu niewygodnych pytań?

b. art. 4 kpk w związku z art. 7 kpk i w związku z art. 424 kpk poprzez jednostronną ocenę materiału dowodowego, a zwłaszcza polegającą na tym, iż:

- liczną wiedzę ze słyszenia świadka B. (jak np. o opodatkowaniu przez W. M. P. K. (1), która miała być podstawą do przypisania temu ostatniemu sprawstwa z art. 258 § 1 kk) Sąd traktuje jako pełnowartościowy dowód w sprawie, mimo iż osoby, które mu te informacje przekazały, faktu tego nie potwierdziły,
- stwierdza się, że w przedmiotowej sprawie zeznania świadka B. są podstawowym źródłem dowodowym uzupełnionym innymi dowodami, w sytuacji gdy dokładna analiza przeprowadzonych dowodów w sprawie musi prowadzić do kategoriycznego wniosku, iż co do oskarżonych K., (...) i T. zeznania te są jedynym dowodem w sprawie wobec braku jakichkolwiek innych źródeł dowodowych,
- stwierdza się niewiarygodność wyjaśnień J. S. w zakresie ilości i rodzaju nabytych na własny użytek narkotyków w sytuacji, gdy J. S. podzielił się tą wiedzą już w śledztwie, a jego nieścisłości co do ilości nabywanych narkotyków wcale nie odbiegają od takich samych nieścisłości w zeznaniach M. B. (3), który nadto jednoznacznie nadmienił, iż J. S. był tak drobnym odbiorcą, że nie opłacało się do niego jechać bez konieczności załatwienia innej transakcji,

- stwierdza się wiarygodność zeznań M. B. (3), mimo iż z wyjaśnień samego M. B. (3) wynika, iż jego rozwój wiedzy w poszczególnych protokołach jest wynikiem usystematyzowania przez przesłuchujących, a nadto świadek ten nie potrafił nawet jednoznacznie zaprzeczyć w protokole, na ile pomagali mu przy formułowaniu protokołów policjanci i czy w ogóle miewa kontakt z funkcjonariuszami CBS (vide: k. 29280), a tym bardziej, że sam stwierdza, iż np. dowiedział się od przesłuchujących o tym, że Ł. Ł. (1), o którym opowiada, jako współniku P. Ł., już nie żył w chwili składania przez niego wyjaśnień,
  - stwierdza się wiarygodność zeznań świadka M. B. (3), mimo iż na temat rzekomej przestępczej działalności P. K. (1) przypomniał sobie w protokole z dnia 30 stycznia 2009 roku, mimo iż o wszystkich członkach rzekomej grupy przestępczej W. M. wyjaśniał prawie rok wcześniej w dniu 13 marca 2008 roku,
  - stwierdza się doskonałą ze szczegółami pamięć świadka B. o zdarzeniach sprzed 2-3 lat, których miało być setki czy nawet tysiące a nie zauważa się, iż świadek ten nie potrafił powiedzieć żadnego szczegółu o niespodziewanym spotkaniu z oskarżonym (...) miesiące wcześniej w budynku Sądu,
  - stwierdza się, że zarzucana transakcja zbycia w dniu 21 maja 2005 roku G. O. 20.000 tabletek ekstazy przez M. T. (1), nie może być tą samą jedną transakcją z tabletkami ekstazy jakie T. miał rzekomo nabyć od B., skoro zgadza się i czasokres popełnienia przestępstwa i rodzaj narkotyku i kwalifikacja prawna (obrót) i nawet zeznania samego B., który stwierdził, że wie, że kurier T. jechał pociągiem i wpadł z tabletkami zakupionymi rzekomo przez T. od niego (k. 3034), w sytuacji gdy O. rzeczywiście jechał pociągiem i wpadł na dworcu kolejowym w P. z 20.000 tabletek ekstazy,
  - stwierdza się, iż narkotyki były nabywane przez P. Ł. wspólnie i w porozumieniu z Ł. Ł. (1) w ramach „spółki”, mimo iż Ł. Ł. (1) nie żyje i nie może wypowiedzieć się w tym temacie, M. B. (3) nie należał do owej spółki, a zatem nie może z oczywistych względów mieć wiedzy na temat rzekomych wzajemnych relacji pomiędzy Ł. i Ł., tym bardziej, że nie potrafił on powiedzieć ile razy i kto przyjeżdżał do niego po narkotyki,
  - stwierdza się, że zeznania świadka B. zachowują wymogi stawiane w orzecznictwie pomówieniu, mimo iż nie spełniają co najmniej 3 kryteriów tam przewidzianych,
  - stwierdza się w uzasadnieniu istnienie zorganizowanej grupy przestępczej W. M., w której miał rzekomo brać udział P. K. (1), w sytuacji gdy jego sprawa rozpoznawana odrębnie dotycząca W. M. nie doczekała się jeszcze nawet zakończenia przed Sądem I instancji,
- c. art. 410 kpk poprzez nieuzasadnione przyjęcie za podstawę wyroku jedynie części okoliczności ujawnionych w trakcie postępowania dowodowego, a pominięcie tych dowodów czy ich części, z których płyną informacje, iż:
- świadek B. wyraźnie zeznawał, iż to W. M. przyprowadził im D. M. (1) i czerpał korzyści z jego transakcji, a K. przyprowadził M. stwierdzając, że są współnikami, a mimo tego przypisuje Sąd oskarżonemu K. udział w zorganizowanej grupie przestępczej W. M., choć dowodów ku temu nie było,
  - doszło do spotkania na terenie Sądu Okręgowego w Poznaniu pomiędzy B. i K., podczas którego świadek B. na stwierdzenie K. o pomówieniach stwierdził, iż jest mu przykro oraz że pozostaje mu jeszcze apelacja, a co do którego spotkania M. B. (3) bardzo wykrętnie odpowiadał na pytania co do treści ich rozmowy stwierdzając, że raczej nie poddał by się badaniu na wariografie co do jej treści, co pokazuje, że M. B. (3) ewidentnie próbował ukryć pewne okoliczności, które mogłyby w oczach Sądu zdyskredytować jego wiarygodność,
  - M. T. (1), wbrew twierdzeniom M. B. (3), nie był ani kolegą ani kontrahentem narkotykowym M. M. (1), albowiem w ocenie Prokuratury na zarejestrowanych rozmowach M. M. (1) w 2007 roku nie ma ani jednej rozmowy z M. T. (1), co wydaje się w świetle logiki niemożliwe, że dotychczasowi koledzy i kontrahenci przestali mieć ze sobą kontrakt tylko dlatego, że M. B. (3) wyjechać miał z kraju,

- wbrew twierdzeniom Sądu niemożliwe było przypisanie P. Ł. uczestnictwa w obrocie 1 kg kokainy w sytuacji, gdy nawet sam świadek B. zeznał, iż (...) miał odbierać od niego kilkanaście razy kokainę rzędu 10-20 gram, a zatem maksymalnie łącznie 190-380 gram

d. art. 167 kpk w związku z art. 170 § 1 kpk poprzez :

- nie przeprowadzenie dowodu z zeznań w charakterze świadka P. G. (2) na okoliczność ustalenia, czy był on odbiorcą jakichkolwiek narkotyków od M. T. (1) w zakresie obrotu tabletkami ekstazy rzekomo nabytymi od M. B. (3), a wyeliminowanie z opisu czynu tejże osoby i mimo tego poprzestanie na kwalifikacji prawnej z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
- nie przeprowadzenie dowodu z akt sprawy XVI K 31/10, w których zarzucono M. T. (1) transakcję 20.000 tabletek ekstazy w dniu 21 maja 2005 roku, który to dowód miał odpowiedzieć po pierwsze na pytanie, czy zarzucana tam transakcja jest tożsama z jedną z transakcji opisywanych przez B. w niniejszej sprawie, po drugie, czy istniały połączenia telefoniczne w inkryminowanym okresie pomiędzy T. a B. oraz po trzecie, sprawdzenie wiarygodności zeznań świadka B. na temat tego, że z transakcją z 21 maja 2005 roku nie miał nic wspólnego, mimo iż z urzędu niżej podpisanemu obrońcy jest wiadomym, że zeznając w tamtej sprawie na rozprawie świadek B. potwierdził, iż te 20.000 tabletek ekstazy „przeszło” również przez jego ręce,
- nie przeprowadzenie dowodu z akt sprawy III K 84.10 Sądu Okręgowego w Poznaniu na okoliczność ustalenia zarzutów stawianych w sprawie M. B. (3), a to w kontekście stwierdzenia jednego z obrońców, że istnieje dysproporcja rzędu kilkuset kilogramów amfetaminy, jaką M. B. (3) miał nabyć a następnie sprzedać (613 kg-389 kg), co pokazuje, że albo M. B. (3) zawyżał ilości narkotyków, jakie miał nabyć, albo, mimo korzystania z art. 60 § 3 kk, nie wyjawiał wszystkich swoich odbiorców, a co w konsekwencji stawia duży znak zapytania co do prawdziwości przynajmniej części jego wyjaśnień i zeznań,
- nie przeprowadzenie dowodu z w/w akt na okoliczność ustalenia, kiedy rzeczywiście M. B. (3) zakończył przestępczą działalność i czy jest prawdopodobny w tym względzie, jako że według niego miało to nastąpić w dniu 11 lutego 2007 roku, podczas gdy jeszcze co najmniej w dniu 12 lutego 2007 roku miał rozmawiać ze swoim kurierem T. Ł. w ramach kontroli operacyjnej znajdującej się na obiekcie (...) Marynarz, a nadto, że miał on rozmawiać przez telefon z S. E. już po jego rzekomym zaprzestaniu przestępczej działalności,
- nie przeprowadzenie dowodu z akt sprawy III K 239/09 Sądu Okręgowego w Poznaniu, w której sprawę rozpoznawaną ma W. M., na okoliczność ustalenia, jak opisana została jego rzekoma grupa przestępcza, jakie dowody zostały przedstawione na powiązania, zależności osób, a także jaką wiedzę co do zleczanych i popełnianych przestępstw miał lub mógł mieć M. B. (3) w przypadku jego uczestnictwa lub jego braku we wspomnianej rzekomej grupie przestępczej

e. art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie w zakresie tak sprawstwa jak i winy oskarżonych K., (...) i T., a także w zakresie kwalifikacji prawnej i ilości narkotyków w zarzucie oskarżonego S., nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, a zatem wbrew zakazowi in dubio pro reo;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a sprowadzający się do mylnego uznania, iż oskarżeni P. K. (1), P. Ł., J. S. oraz M. T. (1) dopuścili się zarzuczanych im a następnie przyjętych w wyroku przestępstw, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy już chociażby w takim zakresie, w jakim poczynił to Sąd Okręgowy w Poznaniu, pozwala na przyjęcie odmiennych wersji wydarzeń, a przede wszystkim materiał dowodowy, który został oparty wyłącznie na pomówieniu M. B. (3) został w wielu fragmentach okrojony ze względu na pojawienie się już w samych tych zeznaniach okoliczności podważających czy nawet wykluczających wiarygodność części jego zeznań.

Formułując powyższe zarzuty, autor apelacji wniosł:

1. co do P. K. (1), P. Ł. i M. T. (1):

a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od wszystkich stawianych im zarzutów, ewentualnie:

b) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania

2. co do J. S.:

a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie jako podstawy prawnej wyroku art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 5 § 2 kpk przyjęcie w opisie czynu ilości narkotyków wskazanych przez oskarżonego S. w jego wyjaśnieniach,

ewentualnie:

b) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Obrońca **oskarżonego S. Z. (2)** zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w jego punkcie 40, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, w szczególności poprzez:

- rażące naruszenie art. 4 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego S. Z., to jest jego konsekwentnych wyjaśnień oraz stanowiska procesowego M. M. (1) i R. M. (1), przy jednoczesnym poprzestaniu wyłącznie na okolicznościach dla niego niekorzystnych, to jest wyjaśnieniach i zeznaniach M. B. (1), przy braku istnienia jakiegokolwiek innego bezpośredniego dowodu wykazującego sprawstwo tego oskarżonego,
- rażące naruszenie art. 7 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez przekroczenie w zakresie ustalenia sprawstwa oskarżonego S. Z. zasady swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób wykluczający możliwość ustalenia prawdy obiektywnej, a polegające na nieuzasadnionej i nie popartej dowodami odmowie wiarygodności wyjaśnień tego oskarżonego i tym samym niezasadnym przyjęciu sprawstwa oskarżonego Z. wyłącznie na podstawie wyjaśnień i zeznań M. B., wyjaśnień niepełnych i nieprecyzyjnych złożonych w celu skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. przy jednoczesnym braku jakichkolwiek innych pośrednich bądź bezpośrednich dowodów potwierdzających te wyjaśnienia,
- rażące naruszenie art. 5 § 2 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości co do wiarygodności nieprecyzyjnych, niepełnych i w żadnej części niepotwierdzonych wyjaśnień i zeznań M. B. (3) na niekorzyść oskarżonego S. Z..

Podnosząc powyższe zarzuty sformułował zarzut:

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na nietrafnym ustaleniu, że:

- oskarżony S. Z. (2) nakłaniał ustalone osoby do przewozu amfetaminy i oparciu tego ustalenia wyłącznie na wyjaśnieniach i zeznaniach M. B., jeżeli z niezmiennych wyjaśnień oskarżonego Z. wynika, iż w inkryminowanym okresie przebywał i pracował on w Irlandii oraz przy uwzględnieniu, że dowód z wyjaśnień i zeznań M. B. nie został w żaden sposób zweryfikowany w części dotyczącej czynu przypisanego S. Z.,

- oskarżony S. Z. (2) zamówił dostawę 350 gram amfetaminy, jeżeli M. B. w żaden sposób nie potrafił wyjaśnić w jaki sposób zapamiętał tą ilość, przy uwzględnieniu rozstrzygnięcia wątpliwości w tym zakresie na niekorzyść oskarżonego,

a ponadto w przypadku braku uwzględnienia powyższych zarzutów:

3. obrażę prawa materialnego, to jest dyspozycji art. 55 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 1995 roku poprzez przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona czynu objętego tą dyspozycją, jeżeli przedmiotem czynu było wyłącznie 350 gram amfetaminy, a nie wykazano kryteriów przyjętej oceny oraz celu zamówionej dostawy (potrzeby własne lub dla osób trzecich).

W związku z powyższym przede wszystkim wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego S. Z. (2) od popełnienia przypisanego mu pkt 40 tego wyroku czynu, ewentualnie - w związku z zarzutem ewentualnym apelacji:

zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zmianę kwalifikacji prawnej opisanego pkt 40 tego wyroku czynu i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się występku z art. 18 § 2 KK w związku z art. 55 Ust. 1 albo występku z art. 18 § 2 KK w związku z art. 55 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 1995 roku i tym samym złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do lat dwóch i jej warunkowe zawieszenie na okres lat 5 albo o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Jednocześnie w braku uwzględnienia wyżej wywiedzionych najdalej idących zarzutów i wniosków apelacji wyrokowi powyższemu w zaskarżonej części zarzucił:

1. jego rażąco surowość i niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu surowej i niewspółmiernej do pozostałych oskarżonych kary pozbawienia wolności przy istnieniu przesłanek wskazujących na możliwość skorzystania z instytucji art. 60 § 2 k.k. i tym samym orzeczenia kary łagodniejszej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przy uwzględnieniu właściwości osobistych oskarżonego oraz charakteru popełnionego czynu oraz w aspekcie kar wymierzonych pozostałym oskarżonym i ich właściwościom osobistym,

W związku z powyższym zarzutem wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez obniżenie na podstawie art. 60 § 2 k.k. orzeczonej wobec S. Z. (2) kary pozbawienia wolności w wymiarze lat trzech do kary pozbawienia wolności w wymiarze lat dwóch i jej warunkowe zawieszenie na okres lat 5.

Apelację wniósł także obrońca **oskarżonego J. Ł.**, zaskarżając orzeczenie Sądu Okręgowego w całości na korzyść oskarżonego i zarzucając:

I. mającą istotny wpływ na treść orzeczenia rażąco obrażę następujących przepisów postępowania:

a) art. 5 § 2 k.p.k. konstytuującego zasadę in dubio pro reo poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć, a istniejących w sprawie w chwili orzekania wątpliwości, na niekorzyść oskarżonego J. Ł., polegających na przyjęciu przez Sąd I instancji, że:

- pomimo braku dowodów na okoliczność konkretnych transakcji narkotykowych jakie miały rzekomo odbywać się począwszy od II połowy czerwca 2006 roku do lutego 2007 roku pomiędzy M. B. (1), M. M. (4), a oskarżonym J. Ł., że oskarżony nabył on od w/w wielokrotnie środek odurzający w postaci kokainy w ilości łącznej - co najmniej 200 gram, o łącznej wartości co najmniej 26.000 zł, pomimo tego, że ustalenia te wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, nie stanowią najkorzystniejszej dla oskarżonego wersji okoliczności faktycznych wskazanej przez małego świadka koronnego M. B. (1), w zakresie ilości sprzedanego oskarżonemu narkotyku jak i najniższej z podanych przez niego cen za kokainę (strona 50 uzasadnienia wyroku),
- oskarżony zbył osobom trzecim, nabyte przez siebie porcje kokainy w pracy jak i poza nią, w sytuacji, gdy nie zostały spersonalizowane osoby nabywców tychże porcji tzw. „dealerskich”, ani też nie został sprecyzowany

czas ich zbycia jak i inne okoliczności towarzyszące transakcjom, świadczące o prowadzonej i nasilającej się działalności przestępczej przez oskarżonego,

- oskarżony wprowadzał do obrotu „znaczne ilości” narkotyków, tj. takie ilości, które zaspokoiłyby potrzeby, co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych (strona 98 uzasadnienia wyroku), podczas gdy nie została przeprowadzona w sprawie jakakolwiek opinia biegłego w zakresie czystości rozprawdzanych przez M. B. (1) i M. M. (1) narkotyków - tj. ilości w nich substancji czynnej oraz ilości efektywnych dawek jakie można byłoby przygotować z kilku gramów kokainy, tj. przyjęcie za udowodnione znamienia czynności wykonawczej „wprowadzanie znacznych ilości narkotyku do obrotu” pomimo braku dowodów, że zakupowane przez oskarżonego ilości kokainy były znaczne oraz, że ich jakość była najlepsza, co umożliwiałoby zaspokojenie nią kilkudziesięciu uzależnionych osób,
- oskarżony systematycznie i regularnie prowadził działalność dealerską, a także, że zwiększał częstotliwość transakcji (strona 100 uzasadnienia wyroku), podczas gdy nie zostały te okoliczności udowodnione za pomocą środków dowodowych dopuszczonych i przeprowadzonych przez Sąd I instancji,

b) art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4, 7 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz poprzez dokonywanie ustaleń i wnioskowania w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, przejawiające się w zakresie bezkrytycznej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego obciążającego oskarżonego tj. zeznań złożonych przez małego świadka koronnego M. B. (1), prowadzące do przyjęcia, że oskarżony nabywał znaczne ilości kokainy od M. B. (1) i M. M. (1) oraz, że prowadził działalność dealerską polegającą na zbywaniu kokainy w znacznych ilościach, w miejscu pracy tj. w dyskotecze Zeppelin oraz poza pracą, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu.

II. mające wpływ na treść orzeczenia następujące, rażące błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zapadłego orzeczenia:

a) polegające na przyjęciu przez Sąd, iż oskarżony J. Ł. uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy, w sytuacji gdy na okoliczność popełnienia przez jego mandanta czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zeznawał jedynie świadek, korzystający z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k., który w toku postępowania przygotowawczego wskazał jedynie, że „kojarzy J. z Zeppelina”, którym miałby być oskarżony J. Ł. (protokół przesłuchania z dnia 21 stycznia 2010 r.), a następnie w toku wyjaśnień złożonych przed Sądem w toku rozprawy w dniu 9 marca 2010 roku wskazał, iż „oskarżony zaopatrywał się u nas w kokainę. [...] narkotyki były kupowane w niewielkich ilościach w porównaniu z innymi osobami [...] były to transakcje około 5-10 gram, a później 15-20 gram”, „Transakcji myślę, że było 10 może trochę więcej”, a zatem łączna ilość narkotyków zakupionych przez oskarżonego nie mogła wynosić aż 200 gram,

b) polegające na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony popełnił przypisane mu zachowania składające się na czyn ciągle wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo tego, że nabywał środki odurzające z zamiarem zażycia ich jedynie na własny użytek,

c) polegające na przyjęciu, że jego mandant był hurtownikiem i dealerem narkotykowym, a nie detalistą, podczas gdy postępowanie dowodowe nie pozwoliło ustalić precyzyjnie ilości i jakości nabywanej przez niego kokainy,

d) polegające na przyjęciu przez Sąd, iż oskarżony dokonał dalszej odsprzedaży kokainy osobom trzecim, pomimo braku dowodów na takowe transakcje, w sytuacji, gdy jedynie M. B. (1) wskazywał, że jego mandant nabywał kokainę „z zamiarem dalszej jej odsprzedaży”, tymczasem u oskarżonego nie zatrzymano żadnych dawek narkotyku, ani też nie ujawniono nabywców substancji odurzających od niego, oraz jakoby osoby nabywające od oskarżonego narkotyki dokonywały ich dalszej odsprzedaży,

e) polegające na przyjęciu jako wartości kokainy łącznie nabytej przez oskarżonego kwoty 26.000 zł, gdy tymczasem świadek M. B. (1) zeznawał, że cena kokainy wahała się w zależności od kursu euro, który nota bene zmieniał się

kilkukrotnie od II połowy 2006 r. do lutego 2007 r., co powodowało, że za 1 gram narkotyku cena wahała się od 110 zł do 130 zł,

f) polegające na nieuwzględnieniu okoliczności łagodzących przemawiających na korzyść oskarżonego tj. jego niekaralności po popełnieniu czynu rozpoznawanego w niniejszej sprawie, nawet za wykroczenie, młodego wieku, incydentalnej jedynie styczności ze środkami psychoaktywnymi, pozytywnej prognozy kryminologicznej, postawy po uchyleniu tymczasowego aresztu, a także podjęcia stałej pracy, prowadzące do orzeczenia rażąco surowej bezwzględnej kary pozbawienia wolności, niewspółmiernej i nieproporcjonalnej do winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu.

Podnosząc sformułowane powyżej zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu, Wydział III Karny do ponownego rozpoznania.

Wreszcie obrońca **oskarżonego P. K. (2)** przedmiotowe orzeczenie zaskarżył w całości odnośnie tego oskarżonego, tj. punkty 52 oraz 73c w zakresie dotyczącego go rozstrzygnięcia, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie w ustaleniach faktycznych okoliczności, iż oskarżony P. K. (2) podczas pierwszej transakcji wiosną 2006 r. na (...) na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) w P. przekazał jedynie paczkę M. B. (3), i nie wykazaniu, że oskarżony posiadał wiedzę co znajduje się w paczce, w sytuacji, kiedy M. M. (1) rozliczył się z oskarżonym D. J. i S. E., oraz, że po miesiącu na ww. stacji M. B. (3) i M. M. (1) dokonali zakupu 5 kg marihuany od osk. D. J., bez udziału oskarżonego K. które to okoliczności zostały podniesione w zeznaniach świadka M. B. (3) uznanych przez Sąd I instancji w całości za wiarygodne,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegający:

- na przyjęciu, iż oskarżony P. K. (2) dopuścił się zarzucanych mu czynów,
- na przyjęciu, iż wiosną 2006 r. w okolicach (...) na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) w P., M. M. (1) i M. B. (3) nabyli m.in. od oskarżonego P. K. (2) 5 kg marihuany,
- na przyjęciu, iż po miesiącu od ww. transakcji na (...) na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) w P., M. M. (1) i M. B. (3) nabyli m.in. od oskarżonego P. K. (2) 5 kg marihuany,
- na przyjęciu, iż M. M. (1) i M. B. (3) łącznie za 10 kg marihuany zapłacili oskarżonym D. J. i P. K. (2) kwotę 135.000 zł,
- na pominięciu okoliczności, iż osk. P. K. nie wiedział, iż w przekazywanych M. B. (3) paczkach znajdują się narkotyki,
- na przyjęciu, iż oskarżony P. K. (2) wiedział, że uczestniczy w obrocie marihuaną jest przeznaczona do dalszej odsprzedaży przez M. M. (1) i M. B. (3).

Mając powyższe na uwadze wniósł o zmianę zaskarżanego orzeczenia i uniewinnienie P. K. (2) od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżanego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na marginesie wskazania wymaga, że apelację od przedmiotowego rozstrzygnięcia wniósł także **prokurator**, jednak została ona uznana za niezasadną w stopniu oczywistym, dlatego też, wobec braku wniosku oskarżyciela publicznego o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego, zarówno przytoczenie treści jak i odniesienie się do tego środka odwoławczego uznano za zbędne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych okazały się niezasadne. Sąd Okręgowy nie dopuścił się żadnego z uchybień przypisanych mu przez skarżących. Natomiast wnioski o uniewinnienie oskarżonych czy też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania są rezultatem - co wynika z treści apelacji - odmiennej oceny dowodów, a zwłaszcza wyjaśnień/zeznań M. B. (3), od tej, której dokonał Sąd Okręgowy. Konfrontacja ustaleń zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z treścią dowodów, na których ustalenia te zostały oparte nie daje podstaw do uznania za słuszne podniesionych zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych.

Nadto ocena dowodów dokonana przez ten Sąd Okręgowy czyni zadość wymaganiom wynikającym z zasady swobodnej oceny dowodów sformułowanej w art. 7 k.p.k. i wymaganiom, jakie są związane ze stosowaniem tej zasady. Kontrola instancyjna oceny dowodów z natury nie może obejmować sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, a sprowadza się tylko do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej lub logicznej oraz czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Ocena dowodów dokonana przez Sąd orzekający w I instancji odpowiada powyższym wymogom i uwzględnia całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Niesłuszne okazały się także zarzuty obrazy wskazanych przez apelujących przepisów postępowania karnego, w tym art. 7 i 410 k.p.k. To samo należy odnieść też do zarzutu obrazy art. 5 k.p.k. art. 5 § 2 k.p.k. może mieć zastosowanie w sytuacji, kiedy w żaden sposób nie da się usunąć zaistniałych wątpliwości mimo wyczerpania możliwości dowodowych. Nie może on natomiast być interpretowany (co sugerują uzasadnienia apelacji) jako obowiązek czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o najkorzystniejszą dla oskarżonego wersję wypadków.

W ocenie Sądu odwoławczego również uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd Okręgowy należycie wywiązał się z zadań postawionych przed nim przez kodeks postępowania karnego, starannie i wnikliwie ocenił kluczowe dla rozstrzygnięcia o winie dowody, a wyciągnięte z tej oceny wnioski nie są sprzeczne z prawidłami logiki, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, nadto wbrew zarzutom podniesionym w apelacjach uzasadnienie to spełnia wymogi z art. 424 k.p.k., co umożliwiło dokonanie kontroli instancyjnej.

Szczegółowe odniesienie się do zarzutów podniesionych w poszczególnych środkach odwoławczych poprzedzi kilka uwag natury ogólnej, odnoszących się do wszystkich apelacji.

Autorzy wszystkich opisanych wyżej apelacji kwestionują wiarygodność wyjaśnień/zeznań składanych przez M. B. (3) w trakcie postępowania, jednak ich rozważania w tym zakresie należy ocenić jako typowo polemiczne, w szczególności obrońcy nie wskazali, gdzie Sąd ocenił relacje procesowe składane przez tego świadka w sposób dowolny, zatem oceny w tym zakresie winien dokonać Sąd Apelacyjny.

Podkreślenia wymaga, że obrońcy zdają się nie zauważać, że wyjaśnienia/zeznanie M. B. (3) nie są jednym dowodem potwierdzającym sprawstwo oskarżonych w zakresie czynów przypisanych im w zaskarżonym wyroku.

Wskazać w tej mierze należy na wyjaśnienia T. S., czy zeznania (oczywiście w poszczególnych fragmentach) świadków T. Ł., M. W. (2), D. G., D. W., S. G., M. T. (5), R. I. i L. W..

Oskarżony T. S. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw, potwierdzając jednocześnie swoją współpracę z M. T. (2), dla którego pełnił rolę kuriera, przewożąc tabletki ekstazy do P. dla M. B. (3) i M. M. (1) (k. 1690 w zw. z 48-51, 52-55, 58-61, 163-165 teczki personalnej nr 63).

Świadek M. T. (2) potwierdził wersję przedstawioną przez M. B. (3) odnośnie współpracy w zakresie obrotu narkotykami, w tym przyznał, że M. B. (3) zbywał tabletki ekstazy D. J., kokainę S. Z. (1) oraz narkotyki M. T. (1), bez żadnych wątpliwości rozpoznając tych oskarżonych na tablicy poglądowej (k. 2025 w zw. z 254-257, 258-266, 267-271).

Następnie D. G. potwierdziła fakt uczestnictwa z T. Ł. w przemyśle marihuany do Irlandii przy użyciu samochodu osobowego (...) koloru granatowego, co korespondowało z twierdzeniami M. B. (3), że właśnie w takim samochodzie została wykonana skrytka na wzór skrytki w aucie udostępnionym jako wzorzec przez oskarżonego Z. T. (1), nadto przyznała fakt współdziałania M. B. (3) w organizacji przemytu narkotyków z M. M. (1) oraz działania na nich rzecz przez T. Ł. oraz okoliczności zarejestrowania na jej nazwisko samochodu marki (...), który następnie był użytkowany do przemytu narkotyków przez T. Ł. jako kuriera działającego na rzecz M. M. (1) i M. B. (3) (k. 2026 w zw. z 129-133, 134-137, 141-143 oraz złożonych w sprawie III K 339/08 – 1981). Wprawdzie D. G., przesłuchiwana w charakterze świadka, skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań, jednak Sąd odczytał jej wyjaśnienia złożone w sprawie III K 339/08 Sądu Okręgowego w Poznaniu, a zawierające w/w okoliczności i tym sposobem był w stanie pozytywnie zweryfikować omówioną wyżej część zeznań świadka B..

Podobnie potwierdzeniem fragmentu zeznań M. B. (3) w zakresie wykonania skrytki w samochodzie (...), i to na wzór skrytki, wykonanej w innym samochodzie (...), który został przedstawiony jako wzór przez tego świadka, były odczytane wyjaśnienia D. W. (k. 2026 w zw. z 146-149, 150-154, 155-157 oraz złożonych w sprawie III K 339/08 – 1982v), nadto przydatne do pozytywnej weryfikacji zeznań świadka B. dotyczące wykonania skrytek w samochodach marki F. – (...) oraz (...) w tym zakresie okazały się zeznania S. G. (k. 2026 w zw. z 209-210, 211-213, 214-216).

Kolejnym dowodem potwierdzającym zeznania świadka M. B. (3) okazały się zeznania świadka T. Ł. (k. 2028-2029 w zw. z 228-232, 233-237, 238-240 oraz złożonych w sprawie III K 34/09 – 1990v-1992), który potwierdził w wyjaśnieniach odczytanych na rozprawie głównej, składanych w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu pod sygn. akt III K 34/09, wersję przedstawioną przez M. B. (3) a dotyczącą ich wzajemnej współpracy w zakresie przestępczości narkotykowej, w szczególności świadek ten potwierdził, iż dokonywał przemytów narkotyków jako kurier poruszający się m.in. samochodem marki (...), który został mu oddany do dyspozycji przez M. B. (3) (k. 230), jak też okoliczności kolejnych przemytów narkotyków dokonywanych samochodem marki (...), równoległe do przemytów dokonywanych przez drugiego kuriera, którym był M. B. (2).

Następnie odczytane przez Sąd Okręgowy wyjaśnienia złożone na etapie śledztwa przez M. W. (2) korespondują z twierdzeniami M. B. (3) o organizowaniu przemytu narkotyków do Irlandii, w szczególności w zakresie zorganizowania biletów na prom dla osoby o nazwisku Ł. oraz skontaktowania świadka B. z odbiorcą narkotyków w Irlandii (k. 2028 w zw. z 278-279, 280-283).

Wreszcie odczytane przez Sąd wyjaśnienia składane w sprawie III K 239/09 Sądu Okręgowego w Poznaniu, przez mających status świadków w przedmiotowym postępowaniu L. W. i R. I., choć nieprzydatne dla poczynienia ustaleń odnośnie zdarzeń będących przedmiotem procedowania w przedmiotowym postępowaniu, posłużyły jednak do pozytywnej weryfikacji relacji procesowej podanej przez M. B. (3). W szczególności L. W. opisał swój udział w przygotowaniu skrytek w samochodach, które następnie zostały użyte do przemytu narkotyków do Szwecji (k. 3494-3456, 3497-3503, 3504-3505, 3520). Z kolei R. I. opisał okoliczności dokonania w charakterze kuriera siedmiu przemytów narkotyków z Polski do Szwecji, wskazując na osoby biorące w nich udział, w tym M. B. (3), R. M. (2) i L. W. (k. 3533-3536).

Nadto oceniając wartość dowodową zeznań świadka M. B. (3) trzeba mieć na względzie, że jego przesłuchanie na rozprawie przed Sądem Okręgowym okazało się czynnością bardzo czasochłonną (świadek zeznawał na 12 kolejnych rozprawach w dniach: 15 grudnia 2009r., 21, 22, 29 stycznia, 9, 19 i 23 marca, 23, 25 i 29 czerwca, 15 października 2011r. oraz uzupełniająco w dniu 30 sierpnia 2011 r.), przy czym protokół rozprawy bardzo szczegółowo odzwierciedla sposób przesłuchania świadka - najpierw M. B. (3) wskazał, których oskarżonych rozpoznał, następnie zeznawał spontanicznie, opisując działalność każdego z oskarżonych, potem odpowiadał na pytania stron, następnie ustosunkował się do zeznań i wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego.

Sąd I instancji szczegółowo wskazał, jakimi zasadami kierował się przy ocenie zeznań (wyjaśnień) świadka B.: w jego ocenie M. B. (3), relacjonując zdarzenia będące przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, zachował konsekwencję swych twierdzeń w stopniu pozwalającym na uznanie ich za wiarygodne. Nigdy nie relacjonował on jakiegokolwiek

z tych zdarzeń w różnych co do zasady wersjach. Oczywistym jest jednak, że relacje M. B. (3) dotyczące transakcji narkotykowych z danym oskarżonym w niniejszej sprawie różniły się w szczegółach - zwłaszcza dotyczy to ilości narkotyków czy też ich ceny, często też jego relacja co do miejsca danej transakcji nie była relacją pewną (i wówczas świadek zastrzegł to). Oceniając te niewielkie niekonsekwencje twierdzeń M. B. (3), Sąd Okręgowy, mając bezpośrednią styczność z tym świadkiem na rozprawie, doszedł do przekonania, że nie mogą one skutkować zdyskredytowaniem jego zeznań w całości - czego domagali się oskarżeni i obrońcy. Zdaniem Sądu bowiem porównanie wyjaśnień złożonych przez M. B. (3) na etapie śledztwa z zeznaniami złożonymi w toku postępowania jurysdykcyjnego nie wykazuje istotnych sprzeczności, które nakazywałyby zanegować twierdzenia tego świadka. M. B. (3) praktycznie zawsze był w stanie podać jedynie orientacyjne dane dotyczące konkretnej transakcji narkotykowej, w szczególności dane co do ilości narkotyków, ich ceny, czasu zbycia lub nabycia. W ocenie Sądu, nie może jednak to dziwić, jeśli tylko weźmie się pod uwagę skalę przestępczego procederu, w który uwikłany był M. B. (3), liczbę osób współdziałających z nim w charakterze czy to dostawców, czy to odbiorców różnego na dodatek rodzaju narkotyków (marihuana, amfetamina, kokaina, tabletki ekstazy), czasokres prowadzonej przestępczej działalności - liczony przecież w latach, jak też upływ czasu od tych poszczególnych zdarzeń do przesłuchania, a także wielość postępowań, w których M. B. (3) składał zeznania w charakterze świadka. Dlatego też, uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy rozstrzygał wszelkie nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść poszczególnych oskarżonych i zawsze w sytuacji, gdy świadek M. B. (3) w sposób różny opisywał w szczegółach daną transakcję narkotyków z danym oskarżonym, a nie było innych źródeł dowodowych pozwalających na poczynienie ustaleń w tym zakresie, Sąd modyfikował opis czynu zarzucanego danemu oskarżonemu i przyjmował, iż przedmiotem danej transakcji narkotykowej była najmniejsza z podanych przez świadka B. ilość danego narkotyku i najniższa z podanych przez niego cen. Zdaniem Sądu Odwoławczego zachowana co do zasady konsekwencja zeznań (i wyjaśnień) M. B. (3) oraz ich logika nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron. Podobne stanowisko zajmuje w tym względzie Sąd Apelacyjny, nie dopatrując się w podniesionych przez obrońców zarzutach żadnych podstaw do zdyskredytowania wartości dowodowej relacji procesowej tego świadka.

Obrońca oskarżonego Z. T. (1) próbował podważyć wiarygodność zeznań świadka B. poprzez domaganie się przesłuchania w charakterze świadka S. K. na okoliczność ustalenia dokładnego czasookresu, w jakim świadek wynajmował kwiaciarnię od oskarżonego oraz czy w czasie, w którym świadek wynajmował kwiaciarnię przebywał w niej oskarżony Z. T. (1) w efekcie czego bezpodstawnie przyjął, że oskarżony w drugiej połowie roku 2006 bez przeszkód mógł korzystać z kwiaciarni. Jednak wskazać należy, że na tą okoliczność Sąd przeprowadził dowód z dokumentu w postaci umowy najmu kwiaciarni, z którego wynika, że w/w lokal został wynajęty od dnia 3 października 2005 r. (k. 4236-4237), zaś stosunek najmu zakończyło wypowiedzenie umowy z dnia 7 maja 2006 r. (k. 4727), a do których to dokumentów nie zgłosiła zastrzeżeń żadna ze stron, a zatem kwestionowane przez obronę ustalenia Sądu, że oskarżony T. miał do niej dostęp, poczynając od maja 2006 r., uznać należy za prawidłowe, zaś dopuszczenie kolejnego dowodu na tą okoliczność, zbędne.

Podobnie Sąd Apelacyjny nie dopatrył się nieprawidłowości w ocenie zeznań świadków B. P., A. P. i M. T. (3) (str. 74-76 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), zwłaszcza przy uwzględnieniu, że osoby te, jako członkowie rodziny Z. T. (2), w sposób oczywisty są zainteresowane korzystnym dla niego rozstrzygnięciem, a zatem są skłonne przedstawiać dotyczące go okoliczności w sposób jak najbardziej dla niego korzystny. Tym bardziej, że świadkowie ci nie potrafili sprecyzować, w jakim okresie kwiaciarnia były wynajmowana, wskazując, że „w 2006 r. oni chyba wynajmowali tą kwiaciarnię” (B. P. k. 4241), „na samym początku 2006 r. kwiaciarnia została wynajęta” (M. T. (3) k. 4243), zaś podana przez nią okoliczność najmu lokalu do końca 2006 r. (k. 4244) nie znajduje potwierdzenia w zebranych w sprawie dowodach, w tym wypowiedzeniu umowy najmu z dnia 7 maja 2006 r.

Nietrafne było także porównanie przez apelującego precyzjności zeznań składanych przez świadka M. B. (3) do zeznań składanych przez świadków E. Ś. i W. B., gdyż ostatni z wyżej wspomnianych nie byli w stanie wskazać okresów prowadzenia kwiaciarni przez oskarżonego T. oraz w żaden inny sposób przyczynić się do ustalenia okoliczności związanych z zarzutami postawionymi temu oskarżonemu w przedmiotowym postępowaniu. Podkreślić należy, że

Sąd nie zakwestionował wiarygodności zeznań tych świadków, wskazał jedynie, że są nieprzydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nadto nie było potrzeby przeprowadzenia postępowania dowodowego w przedmiocie ustalenia, czy rzeczywiście, od kogo oraz w jakim czasookresie świadek M. B. (3) wynajmował mieszkanie w P. przy ul. (...) la, gdyż Sąd doszedł do wniosku, że ustalenie tej okoliczności nie ma znaczenia dla weryfikacji złożonych przez niego zeznań, i to zwłaszcza w świetle przyczyn, dla których uznano je za wiarygodne.

Podobnie nie jest nieprzydatne dla zweryfikowania zeznań w/w świadka ustalenie, kiedy został nabyty samochód marki (...) używany przez świadka M. B. (3) i inne osoby wymienione w akcie oskarżenia, kiedy został zarejestrowany, jak też nieuwzględnienie przy wyrokowaniu okoliczności, że oskarżyciel publiczny po przeprowadzeniu eksperymentu procesowego ze świadkiem M. B. (1), podczas którego wskazał on na zaparkowane przed miejscem zamieszkania oskarżonego (...) jako to, które służyło jako wzór do przeróbek, nie zatrzymał w/w pojazdu jako dowodu w sprawie, podobnie że tenże oskarżyciel, mimo twierdzeń świadka o użytkowaniu przez oskarżonego do przewozu narkotyków samochodu marki V. (...), nie zatrzymał w/w pojazdu jako dowodu w sprawie, jak też wnioskowanie o przeprowadzenie w/w dowodów na etapie postępowania apelacyjnego. Podkreślenia wymaga, że na okoliczność użyczenia przez Z. T. (1) pojazdu marki (...) konsekwentnie zeznawał świadek M. B. (3), jego zeznania natomiast zostały potwierdzone przez świadka D. W., który również stanowczo przyznał, że wykonał skrytkę na wzór znajdującej się już w pojeździe przyprowadzonym mu do warsztatu przez M. B. (3) (k. 157). Zatem z uwagi na fakt, że obydwie wersje procesowe, ze względów szczegółowo opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, nie budzą zastrzeżeń co do swojej wiarygodności, nie zachodzi konieczność dodatkowego ich weryfikowania, stąd nie zachodzi naruszenie prawa procesowego ani błąd w ustaleniach faktycznych, podniesione przez obrońcę oskarżonego Z. T. (1), jak też nie była konieczna wskazywana w apelacji aktywność organów procesowych.

Nie była ona również potrzebna do precyzyjniejszego ustalenia czasu popełnienia przestępstw, przypisanych oskarżonemu Z. T. (1) w punktach 28 i 29 wyroku. Dokonanym przez Sąd Okręgowy ustaleniom, że oskarżony dopuścił się ich w warunkach recydywy specjalnej podstawowej nie sprzeciwia się wskazanie, że w/w czyny zabronione zostały popełnione w drugiej połowie 2006 r., zwłaszcza przy uwzględnieniu, że okres pięciu lat po odbyciu przez tego oskarżonego w okresie od czerwca 2002 r. do 30 lipca 2002 r. części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, mający znaczenie dla przyjęcia działania w warunkach art. 64 § 1 k.k., kończy się w dniu 30 lipca 2007 r., poza tym świadek M. B. (3) zeznawał na temat zdarzeń mających miejsce do dnia 11 lutego 2007 r., kiedy nastąpił koniec jego działalności przestępczej, a zatem także przed upływem tego okresu. Reasumując, brak określenia bardziej dokładnej daty popełnienia przez oskarżonego T. przypisanych mu przestępstw nie niweczy prawidłowości przypisania mu dopuszczania się ich w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Podkreślenia wymaga, że obrona usilnie próbuje zdyskredytować zeznania M. B. (3), podnosząc konieczność przeprowadzenia w tym celu wskazanych w apelacji dowodów, nie chcąc dostrzec, że w istocie zeznania te są konsekwentne i stanowcze, nadto korespondują z w/w materiałem dowodowym, w przeciwieństwie chociażby do wyjaśnień Z. T. (1), którym żadną miarą nie można dać wiary właśnie z uwagi na ich niekonsekwencję, zmienność oraz brak racjonalnego tego wytłumaczenia. Zaś zawarte w zeznaniach świadka B. drobne nieścisłości, jak choćby związane z różnicą we wskazaniu świadka R. B., wynikały z tego, że M. B. (3) znał jedynie pseudonim (k. 2560), jakiego używał ten świadek, a dopiero potem, w czasie przesłuchania, poznał jego imię i nazwisko.

W ocenie Sądu Apelacyjnego także odmowa świadka M. B. (3) poddania się badaniom psychologiczno-psychiatrycznym nie była w stanie zdeprecjonować wartości dowodowej jego zeznań.

Wskazać w tym miejscu należy, że podstawą wniosku o przeprowadzenie czynności procesowej określonej w art. 192 § 2 k.p.k. nie może być - uzasadnione nawet - przekonanie strony o niezgodności zeznań z rzeczywistością. Podstawą wniosku mogą być bowiem wyłącznie okoliczności uzasadniające podejrzenie istnienia wskazanego w tych przepisach stanu obniżającego zdolność relacjonowania faktów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1998 r. V KKN 283/97, OSNKW 1999, nr 1-2, poz. 6). Stosowanie art. 192 § 2 k.p.k. wymaga uprawdopodobnienia

wątpliwości co do stanów wskazanych w tym przepisie, czyli powstania rozsądnych w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy wątpliwości, czy stan psychiczny świadka lub stan jego rozwoju umysłowego albo ograniczona zdolność postrzegania bądź odtwarzania nie rzutują ujemnie na treść jego zeznań.

Poza tym, zgodnie z art. 192 § 4 k.p.k. dla celów dowodowych można również świadka, za jego zgodą, poddać oględzinom ciała i badaniu lekarskiemu lub psychologicznemu.

W ocenie Sądu ani stan psychiczny, ani umysłowy świadka B. nie odbiega od normy, zaś sam fakt składania zeznań niekorzystnych dla strony nie uzasadnia kwestionowania ich wiarygodności.

Podkreślenia wymaga, że mając na względzie metodę przesłuchiwanie przez oskarżonych i ich obrońców świadka M. B. (3), a zwłaszcza sposób zadawania mu pytań, usilnie nakierowany na ujawnianie niezgodności w podawanej przez niego relacji procesowej, nie budzi zdziwienia Sądu niechęć poddania się przez świadka przedmiotowym badaniom (k. 4962). W ocenie Sądu świadek miał prawo traktować sugestie obrony w tym względzie w kategorii szykany. Poza tym świadek nie wypowiedział się w tej kwestii kategorycznie, stwierdził tylko, że jeśli byłby taki wniosek, „to myślę, że nie wyraziłbym na to zgody, bo wydaje mi się, że jest to bezsensowne” (k. 4962).

Wobec powyższego uznać należy, że ustalenia dokonane przez Sąd Okręgowy w zakresie tego, że oskarżony Z. T. (1) w drugiej połowie 2006 r. użył, jako wzór dla wykonania schowku na narkotyki, samochodu (...) o numerze rej. (...) oraz dwukrotnie uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających po 5 kg, i że uczynił sobie z tego stałe źródło dochodu uznać należy za prawidłowe, w szczególności znajdujące oparcie w konsekwentnych zeznaniach M. B. (3) (k. 2554-2555, 3259-3260), zaś obrona nie zdołała skutecznie ich podważyć.

Odnosząc się zaś do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonych R. M. (1) i D. J., kwestionujących ustalone przez Sąd Okręgowy ilości środków odurzających, wskazać należy, że Sąd ten zdawał sobie sprawę z niewielkich rozbieżności w tym względzie, wynikających z zeznań świadka B., zasadnie tłumacząc je skalą przestępczego procederu, w tym ilością dokonanych transakcji oraz upływem czasu od poszczególnych zdarzeń do przesłuchań, i w konsekwencji przyjmował, że przedmiotem danej transakcji narkotykowej była najmniejsza z podanych przez tego świadka ilość danego narkotyku i najniższa z podanych przez niego cen. Jednocześnie Sąd nie miał wątpliwości co do prawdziwości podanych przez tego świadka orientacyjnych ilości narkotyków, dlatego też nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia dowodu z akt II K 84/10 na okoliczność ilości środków odurzających, jakimi obracał M. B. (3), w celu zweryfikowania jego zeznań.

Następnie odnosząc się do zarzutu pominięcia i niedokonania analizy wyjaśnień oskarżonego T. S. pod kątem „pomówienia złożonego” oraz braku wyjaśnienia związku pomiędzy faktem, iż jego wyjaśnienia sąd uznał tylko częściowo wiarygodne, gdy tymczasem korzysta on z dobrodziejstwa art. 60 k.k., przypomnieć należy, że zgodnie z art. 60 § 4 k.k. na wniosek prokuratora sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy przestępstwa, który, niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie, ujawnił przed organem ścigania i przedstawił istotne okoliczności, nieznanne dotychczas temu organowi, przestępstwa zagrożonego karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności. A zatem zawarte w tym przepisie sformułowanie „niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie” oznacza, że warunkiem koniecznym, umożliwiającym zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie przesłanek wskazanych w tym przepisie, jest jedynie złożenie wyjaśnień w swojej sprawie, nie zaś określona treść tych wyjaśnień (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11.01.2006 r. I KZP 53/05, OSNKW 2006/2/13). W konsekwencji, niezłożenie przez oskarżonego wyczerpujących wyjaśnień w swojej sprawie, nie może wykluczać możliwości skorzystania przez niego z tej instytucji za istotne przyczynienie się do ujawnienia innego przestępstwa, albowiem to, czy wyjaśnienia złożone przez niego w danej sprawie są prawdziwe, pełne i wyczerpujące, nie jest warunkiem koniecznym wynikającym z art. 60 § 4 k.k. Powyższe z oczywistych względów niweczy konieczność dokonania analizy wyjaśnień oskarżonego T. S. pod kątem „pomówienia złożonego”. Nadto skoro wyjaśnienia złożone przez tego oskarżonego okazały się przydatne w postępowaniach prowadzonych przez Prokuraturę Okręgową w Poznaniu w sprawach VI Ds. 55/09 i V Ds. 18/09, wniosek prokuratora z dnia 9 września 2011 r. (k. 4994) o zastosowanie wobec tego oskarżonego instytucji z art. 60 § 4 k.k. zasługiwał na uwzględnienie.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutu pominięcia i niedokonania analizy zeznań świadka M. B. (3), dotyczącego „rozrabiania” sprzedawanych narkotyków, wskazać należy, że okoliczność tą przyznał on sam, zeznając, że narkotyki mieszały w różnych proporcjach, uzależnionych od ceny, jaką mógł zapłacić ich odbiorca, nadto podał, że mieszanie było regułą, jednak podkreślił, że amfetamina mieszana nawet w proporcji pół na pół miała dobre działanie, to znaczyło, że kupowany przez ich narkotyk był dobrej jakości – ok. 90% (k. 2523). Świadek konsekwentnie zeznawał, że kupowane i następnie sprzedawane przez nich narkotyki były bardzo dobrej jakości, logicznie konkludując, że gdyby tak nie było, to nikt by ich od nich po prostu nie kupował. Przyznał przy tym, że kiedy narkotyk miał za słabe działanie, to wtedy zdarzały się reklamacje i zwroty, jednak rzadko (k. 2524). W konsekwencji, Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadka B. odnośnie wysokiej jakości narkotyków wykorzystywanych przez oskarżonych w działalności przestępczej, słusznie nie dostrzegając konieczności przeprowadzenia w tym zakresie z urzędu dowodu z opinii biegłego z dziedziny chemii.

Kolejny zarzut dotyczy „okazania wizerunków”, jakie miało miejsce w dniu 13 lutego 2008r. z udziałem M. B. (3), które w ocenie obrony naruszało zasady wynikające z art. 173 § 4 kodeksu postępowania karnego w związku z § 5 i § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania.

Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z treścią art. 173 § 1 k.p.k. osobie przesłuchiwanej można okazać zarówno inną osobę, jak również jej wizerunek, w celu jej rozpoznania. Okazanie powinno być przeprowadzone tak, aby wyłączyć sugestię. Zatem nie dochodzi do naruszenia art. 173 k.p.k., gdy osobie przesłuchiwanej okazuje się w celu rozpoznania nie samą osobę lecz tablicę poglądową, na której znajdują się zdjęcia kilku osób. W sytuacji, gdy osobie przesłuchiwanej okazuje się zdjęcia kilku osób, wystarczające jest zaprotokołowanie oświadczenia tejże osoby, że rozpoznaje którąś z osób, których wizerunki zostały jej okazane, wskazanie zdjęcia zawierającego wizerunek rozpoznanej osoby, ewentualnie podanie jej imienia i nazwiska (jeśli jest znane osobie przesłuchiwanej), tak jak to się stało w przypadku okazywania wizerunków M. B. (3) (k. 4288-4299). Ponadto do „rozpoznania” oskarżonych przez w/w doszło podczas czynności protokołowanej, tj. przesłuchania w charakterze podejrzanego. Rozpoznanie to nastąpiło - i to bez wykazania przez M. B. (3) jakichkolwiek wątpliwości w tym względzie - na podstawie okazania zestawu tablic poglądowych z wizerunkami mężczyzn. Okazanie tych zdjęć było niezbędne, aby ukierunkować postępowanie i wyselekcjonować osoby związane z przestępczym procederem, dlatego też nie sposób podzielić argumentację zawartą w przedmiotowym środku odwoławczym.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut naruszenia art. 399 k.p.k. w zw. art. 6 k.p.k., art. 367 § 1 k.p.k. oraz konstytucyjnej zasady prawa do obrony, poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji niepełne (niejasne) uprzedzenie oskarżonych o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych im w akcie oskarżenia i pouczenie na rozprawie, jedynie o możliwości zmiany kwalifikacji czynów zarzucanych oskarżonym R. M. (1) i D. J. na przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. ewentualnie zw. z art. 65 k.k., przy jednoczesnym przyjęciu ostatecznej kwalifikacji czynów zarzucanych oskarżonym z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art 65 k.k.

Wskazać należy, że o tym, czy sąd orzekł w wyroku skazującym w granicach aktu oskarżenia, decyduje tożsamość zdarzenia historycznego zarzucanego w skardze i przypisanego w wyroku. Znaczenie określenia „zdarzenie historyczne” obejmuje opisane w skardze zdarzenie faktyczne. Sąd może zatem inaczej, w porównaniu z twierdzeniami oskarżyciela w akcie oskarżenia, dokonać ustaleń w sprawie, nadać inną kwalifikację prawną stosowną do ustalonego stanu faktycznego, który może być niezgodny z twierdzeniami oskarżyciela. Identyczność czynu jest wyłączona, jeżeli w porównywalnych jego określeniach zachodzą tak istotne różnice, że według rozsądnej życiowej oceny nie można ich uznać za określenia tego samego zdarzenia faktycznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2011 r. III KK 366/10, OSNKW 2011/6/51). W orzecznictwie spotyka się nawet taki pogląd, że gwarancyjny wymóg ostrzeżenia stron o możliwości subsumcji prawnej odmiennej niż oferowana w oskarżeniu (art. 399 § 1 k.p.k.) jest spełniony, gdy sąd sygnalizuje taką możliwość w jakiegokolwiek formie, choćby bliżej tego nie adresując ani nie precyzując. Gdyby nie było

to wystarczające, strony mogą wnosić o bardziej wyraźną wypowiedź (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 grudnia 2001 r. II AKa 189/01, KZS 2002/2/41).

Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że sygnalizowanie przez Sąd Okręgowy o możliwości subsumcji prawnej odmiennej niż oferowana w oskarżeniu odbyło się bez obrazy art. 399 k.p.k., w szczególności uznać należy, że strony zostały pouczone o wszelkich możliwych konfiguracjach w zakresie ewentualnie przypisanych im przestępstw (k. 5162-5163).

Zresztą nawet gdyby oceniać dokonane przez Sąd pouczenie w kategoriach uchybienia, należałoby je zaliczyć do kategorii formalnych i w istocie niemających istotnego znaczenia dla sytuacji oskarżonych, gdyż ewentualny brak sprecyzowania w uprzedzeniu stron o możliwości przyjęcia omawianej modyfikacji nie rodził dla oskarżonych - nawet potencjalnie - konsekwencji podnoszonych przez autora apelacji. Ocena wagi i znaczenia uchybienia temu nakazowi zależy od okoliczności konkretnej sprawy, kontekstu procesowego, w którym doszło do naruszenia określonego w nim nakazu, a szczególnie z punktu widzenia gwarancji procesowych oskarżonych, które w przedmiotowym postępowaniu nie zostały naruszone.

Nadto wbrew twierdzeniu obrony, rozważania Sądu Okręgowego odnośnie do zasadności przypisania oskarżonym M. i J. przestępstw w związku z art. 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., znalazły się w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (str. 97, 99-100) i jako przekonujące znalazły aprobatę Sądu Apelacyjnego w tym względzie.

Ostatnie z podniesionych w tej apelacji zarzutów dotyczyły błędów w ustaleniach faktycznych dotyczących przypisanych oskarżonym przestępstw udziału w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, jednak nie zostały one w żaden sposób uzasadnione, zaś Sąd swoje ustalenia w tym zakresie przekonująco wykazał, konsekwentnie przyjmując najmniejsze ilości narkotyków z podanych przez świadka M. B. (3).

Reasumując, także apelacja obrońcy oskarżonych M. i J. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z kolei obrońca oskarżonego S. P. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie, wynikających z zeznań M. B. (3), jednak na poparcie swojego stanowiska nie wskazał żadnych okoliczności, ograniczając się do ogólnego zakwestionowania wiarygodności zeznań w/w świadka. Jednak, mając na uwadze powyższe rozważania w zakresie przydania zeznaniom tego świadka waloru wiarygodności, przedmiotową apelację uznać należy za wyłącznie polemiczną i nie zasługującą na uwzględnienie. Wskazać przy tym należy, że obrońca ograniczył się do wskazania różnych ilości wskazywanych przez M. B. (3) ilości narkotyków, jakie oskarżony miał wydawać z magazynu – piwnicy przy ul. (...), zaś Sąd przyjął, że S. P. wydał je w najmniejszej z podawanych ilości.

Nieprzekonujący okazał się też zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego S. Z. (1) zarzut obrazy przepisów prawa materialnego art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony S. Z. (1), zachowaniem swoim, działając z zamiarem bezpośrednim, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, podczas gdy oskarżony nie wyczerpał żadnego ze znamion powyższych przestępstw i brak jest jakichkolwiek obiektywnych dowodów, by uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi, jak i nie ustalono, by środki takie ktokolwiek od niego otrzymywał. Sąd Okręgowy poczynił powyższe ustalenia na podstawie zeznań M. B. (3) (k. 2531-2535), znajdujących potwierdzenie w zeznaniach M. T. (5) (k. 254-257, 258-266), który był kilkakrotnie świadkiem transakcji narkotykowych pomiędzy M. B. (3) a oskarżonym Z. dotyczących kokainy, nie zaś w oparciu o niedopuszczalne, bo pozbawione zgody sadu, zarejestrowane w drodze podsłuchu rozmowy telefoniczne, co zdaje się sugerować obrońca. Świadek B. stanowczo wskazał, że S. Z. (1) zajmował się handlem narkotykami i brał udział w wielu transakcjach, podczas których nabywał różne rodzaje narkotyków (k. 2531). Podkreślić należy, że obrońca oskarżonego S. Z. (1) nie był w stanie skutecznie zakwestionować wartości dowodowej w/w zeznań, przeciwstawiając im jedynie zmienne wyjaśnienia swojego mandanta, który początkowo, na etapie śledztwa, przyznał fakt swojej znajomości z M. M. (1) i M. B. (3), by następnie, na rozprawie, zakwestionować treść odczytanych mu wyjaśnień z postępowania przygotowawczego, jednocześnie nie wytłumaczyć zmiany w tym względzie. Odnosząc się zaś do zarzutu, że świadek B. nie był w stanie

wskazać położenia ani wewnętrznego układu pomieszczeń znajdujących się w mieszkaniu tego oskarżonego, przywołać należy treść zeznań tego świadka, który przyznał, że transakcje generalnie były przeprowadzane w rejonie miejsca zamieszkania S. Z. (1), tj. na W., a jedynie czasami odbywały się one w jego mieszkaniu, przy czym świadek wskazał, że znajdowało się ono na samej górze, po lewej stronie idąc po schodach, nadto podał, że nie zna wszystkich pomieszczeń, gdyż nie był w każdym pokoju (k. 2533), zaś jego zeznaniom w tej mierze nie sposób odmówić, poza uwypuklonymi już wcześniej walorami, także zgodności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, gdyż przecież nieznaną rozkładu wszystkich pomieszczeń w lokalu nie przekreśla dokonywania w części z nich transakcji narkotykowych.

Podobnie nie zdołano skutecznie zakwestionować ustalonych przez Sąd Okręgowy ilości narkotyków nabywanych przez oskarżonego Z., przy czym po raz kolejny należy podkreślić, że Sąd konsekwentnie przyjął najmniejszą z podanych przez świadka M. B. (3) ilości.

Nieuprawnione jest także czynienie zarzutu całkowitego pominięcia w rozważaniach Sądu okoliczności dotyczących stanu zdrowia oskarżonego S. Z. (1), w szczególności faktu jego zmniejszonego krytycyzmu i ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia swego postępowania. Sąd Okręgowy wskazał, że w toku śledztwa poddano oskarżonego S. Z. (1) jednorazowemu badaniu przez biegłych psychiatrów i psychologa, w następstwie którego nie stwierdzono u niego choroby psychicznej a jedynie zaburzenia psychotyczne w wywiadzie, uzależnienie od narkotyków w fazie abstynencji, nieprawidłową osobowość u osoby z intelektem z pogranicza upośledzenia umysłowego lekkiego IQ 70, w konsekwencji uznając, że in tempore criminis miał on ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem ale nie w stopniu znacznym, nadto jest zdolny do racjonalnej samodzielnej obrony (k. 106-114 teczki nr 41). Poza tym biegli uwzględnili w swojej opinii przedłożoną przez obronę opinię sądowo-psychiatryczną z dnia 7 kwietnia 2004 r., nie podzielając jednak jej wniosków. Reasumując, opinii sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania obrona nie zdołała podważyć, nie uczyniła tego także w apelacji, uznać zatem należy na prawidłowe ustalenia Sądu co do poczytalności oskarżonego S. Z. (1).

Kolejny z apelujących, obrońca oskarżonych P. K. (1), P. Ł., J. S. i M. T. (1) także podjął próbę zdewaluowania zeznań świadka M. B. (3) i odnośnie jego apelacji również należy odesłać do naprowadzonych wyżej uwag na temat powodów, które skłoniły Sąd obu instancji do uznania tych zeznań za wiarygodne i stanowiące podstawę większości ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie.

Obronca oskarżonych kwestionuje sposób przesłuchiwanie świadka przez śledczych na etapie postępowania przygotowawczego, zdając się sugerować, że treść składanych przez niego zeznań była z nimi uzgadniana czy nawet przez nich sugerowana. Sąd Okręgowy odniósł się do tej problematyki, wskazując, że podczas pierwszego przesłuchania M. B. (3) złożył ogólne i dosyć chaotyczne wyjaśnienia, w których wskazał na szereg osób, z którymi współdziałał w ramach przestępczości narkotykowej, zaś podczas kolejnych przesłuchań relacjonował już w sposób bardziej uporządkowany, co w dużej mierze wynikało z inicjatywy przesłuchujących, którym zależało na gromadzeniu czytelnego i przejrzystego materiału dowodowego, jak też ułatwiało M. B. (3) składanie wyjaśnień, gdyż koncentrował się na określonych wątkach i mówił o nich w sposób uporządkowany. Zgodne z zasadami doświadczenia życiowego jest przyjęcie, że podczas pierwszego przesłuchania śledczy ustalili, na temat jakich osób M. B. (3) chciałby wyjaśniać, a następnie, podczas kolejnych, wskazywali je po kolei, protokołując to, co na ich temat chciał ujawnić. Podobny zabieg wykonał Sąd Okręgowy podczas przesłuchiwanie tej osoby w charakterze świadka, najpierw umożliwiając jej swobodne złożenie zeznań co do każdego oskarżonego, następnie strony miały prawo zadawania mu pytań w tym zakresie (str. 46 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia). W ocenie Sądu Apelacyjnego taka taktyka przesłuchania jest cennym narzędziem zwłaszcza przy sprawach wielowątkowych, wieloosobowych i w żadnej mierze nie świadczy o jakiegokolwiek niepożądanym współpracy pomiędzy osobą przesłuchiwaną a przesłuchującą, co zdaje się sugerować obrona. Właśnie dzięki takiej metodzie prowadzenia przesłuchania, możliwym było dokładne ustalenie ilości narkotyków, które świadek B. sprzedawał określonym oskarżonym, co znalazło odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku oraz innych okoliczności, szczegółowo wymienionych przez apelującego w zarzutach a kwestionowanych przez niego. Na przykład: w oparciu o jaki materiał dowodowy ustalony został czasokres popełnienia przestępstwa przez M. T. (1) (maj 2005-14 września 2005) w kontekście zeznań samego B., który stwierdza, że zbicie owych 80.000 tabletek ekstazy nastąpiło latem 2005 roku w przeciągu niespełna tygodnia, gdy tymczasem z zeznań tego świadka wynika

jednoznacznie, że nie pamięta dokładnie daty przedmiotowej transakcji, podając jedynie orientacyjnie, że poznał tego oskarżonego latem 2005 r. zaś transakcje były z nim prowadzone do czasu jego zatrzymania (k. 2989), które miało miejsce właśnie 14 września 2005 r., dlatego też uprawnione jest takie sformułowanie czasu popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie 68 wyroku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak wyjaśnienia, czy M. B. (3) rzeczywiście należał do jakiejś grupy przestępczej i może mieć wiedzę tzw. naoczną, nie ma znaczenia dla uznania jest zeznań za wiarygodne. Świadek trzymając ze swoimi współpracownikami i kontrahentami regularne kontakty handlowe, a zatem dysponował wiedzą w zakresie transakcji, w których brali udział, zatem ewentualna przynależność do grupy przestępczej nie wpłynęłaby znacząco na stan jego wiedzy w tym zakresie.

Następnie apelujący zarzuca stwierdzenie niewiarygodności wyjaśnień J. S. w zakresie ilości i rodzaju nabytych na własny użytek narkotyków, zdając się nie zauważać, że podawaną przez niego wersję wydarzeń cechowała duża zmienność: najpierw oskarżony wskazał, że na własny użytek nabywał wyłącznie marihuanę, przy czym raz wskazywał, że nabywał ją do M. M. (1) i M. B. (3), a gdzie indziej podawał, że tylko od ostatniego z nich, by następnie przyznać, że nabywał też amfetaminę ale bardzo rzadko i w małych ilościach, by ostatecznie podać, że narkotyki nabywał tylko od M. B. (3). Z zestawienia zatem tak zmiennej w swej treści relacji procesowej oskarżonego z konsekwentnymi zeznaniami M. B. (3), który podał, że oskarżony ten kupował amfetaminę, tabletki ekstazy i marihuanę we wskazanych ilościach, z których Sąd przyjął najmniejsze z podawanych przez tego świadka, logicznym jest danie wiary temu ostatniemu.

Podkreślenia wymaga, że apelacja obrońcy oskarżonych P. K. (1), P. Ł., J. S. i M. T. (1) próbuje zdyskredytować wartość dowodową zeznań świadka M. B. (3) poprzez przytaczanie różnego rodzaju okoliczności, na przykład spotkania świadka B. z oskarżonym K. w budynku Sądu, pod koniec postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym, by wciągnąć z tego dalece idące wnioski w zakresie niewiarygodności zeznań M. B. (3), co w ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma znaczenia dla dokonania ich oceny, w szczególności odmowa poddania się badaniu wariografem przez świadka w tym zakresie nie budzi zdziwienia Sądu, mając na względzie w/w uwagi na temat stosunku obrońców i oskarżonych do świadka.

Reasumując, Sąd Apelacyjny uznał za prawidłowe ustalenie przez Sąd Okręgowy, że oskarżeni P. K. (1), P. Ł., J. S. oraz M. T. (1) dopuścili się przypisanych im w wyroku przestępstw, w szczególności materiał dowodowy, oparty na zeznaniach M. B. (3) nie budzi w tym zakresie żadnych wątpliwości.

Podobnie apelacja obrońcy oskarżonego S. Z. (2) nie zdołała podważyć prawidłowości ustaleń dokonanych przez Sąd okręgowy w odniesieniu do tego oskarżonego. Także i w jego przypadku konsekwentne zeznania świadka M. B. (3) stały się podstawą do przypisania mu nakłaniania dwóch ustalonych osób do przewiezienia z Holandii do Irlandii znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 350 gramów amfetaminy, przy czym nie budzi wątpliwości Sądu uznanie tej ilości za znaczną.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko wyrażone w orzeczeniu Sądu Najwyższego, iż miarą „znaczności” może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość (wyrok SN z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006, z. 6, poz. 57). Wskazać w tym miejscu należy, że jedna dawka (wystarczająca do odurzenia jednej osoby) to 0,2 grama kokainy lub amfetaminy (Medycyna sądowa, Vincent J. Dimaio, Dominick Dimaio, Wydawnictwo Medyczne, Wrocław 2001). Przywołując ten pogląd, Sąd Apelacyjny w Lublinie uznał, że blisko 100 g heroiny jest znaczną ilością (wyrok SA z dnia 17 grudnia 2002 r., II AKa 282/02, OSA 2003, z. 9, poz. 94). Zaś za znaczną ilość środka odurzającego Sąd Apelacyjny w Krakowie uznał 200 gramów amfetaminy, skoro bowiem jedna porcja tego środka wynosi zwykle 0,1 grama, to podana ilość wystarcza do wykonania 2000 porcji, zatem wystarczy do jednorazowego odurzenia się znacznej liczby ludzi (wyrok SA z dnia 19 października 2000 r., II AKa 124/00, KZS 2000, z. 11, poz. 48). Mając na względzie wyżej przytoczone orzeczenia, z całą pewnością 350 gramów amfetaminy uznać należy za znaczną ilość. Tym samym, z uwagi na wypełnienie znamion przestępstwa z at. 55 ust. 3

ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie było potrzeby czynienia ustaleń w zakresie popełnienia przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, a zatem także w tym zakresie przedmiotowa apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Obrońca J. Ł. zarzucił nieprawidłowe przyjęcie przez Sąd I instancji, że poczynszy od II połowy czerwca 2006 roku do lutego 2007 roku oskarżony ten wielokrotnie nabył od M. B. (1) i M. M. (1) środek odurzający w postaci kokainy w ilości łącznej - co najmniej 200 gramów, o łącznej wartości co najmniej 26.000 zł, gdyż tymczasem ustalenie te wynikają z zeznań M. B. (3) i wbrew twierdzeniu obrony, przypisana temu oskarżonemu ilość kokainy jest najmniejsza z podawanych przez tego świadka, który zeznał, że „200 gramów to było minimum, on nabył w przedziale od 200 do 300 gramów” (k. 2934).

Poza tym fakt, że M. B. (3) w toku postępowania przygotowawczego wskazał jedynie, że „kojarzy J. z Zeppelina”, którym miałby być oskarżony J. Ł. (protokół przesłuchania z dnia 21 stycznia 2010 r.), a dopiero na rozprawie przed Sądem wskazał jego nazwisko, nie przekreśla wiarygodności złożonych przez niego zeznań, gdyż w trakcie przestępczej działalności M. B. (3) znał go jedynie z imienia, w tym podczas okazania na rozprawie głównej rozpoznał go bez żadnych wątpliwości jako osobę o imieniu J. (k. 2932).

W ocenie obrony fakt niezalezienia przy oskarżonym ani w jego miejscu zamieszkania środków odurzających przemawia przeciwko możliwości popełnienia przypisanego mu przestępstwa, z czym jednak nie należy się zgodzić. Skala przestępczej działalności oskarżonego Ł. nie była tego rzędu, żeby musiał dysponować zapasami narkotyków. Jak wynika z zeznań M. B. (3), oskarżony nabywał niewielkie ich ilości w celu dalszej odsprzedaży, potem rozliczał się z nich, kupując kolejne ilości.

Odnosnie zaś do zarzutu dotyczącego nieprzeprowadzenia w sprawie opinii biegłego w zakresie czystości rozprawdzanych przez M. B. (3) i M. M. (1) narkotyków – należy odesłać do rozważań w tym względzie poczynionych przy okazji analizy apelacji obrońcy oskarżonych R. M. (1) i D. J..

Także i w przypadku oskarżonego Ł. konsekwentne zeznania świadka M. B. (3) stały się podstawą do przypisania mu uczestniczenia w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci 200 gramów kokainy, przy czym, uwzględniając orzecznictwo sądowe w tym zakresie, omówione przy okazji oceny apelacji obrońcy oskarżonego S. Z. (2), nie budzi wątpliwości Sądu uznanie tej ilości za znaczną. Poza tym z zeznań M. B. (3) jednoznacznie wynika, że oskarżony nabywał narkotyki, następnie dzielił je i sprzedawał, czy to w miejscu swojej pracy, czy też poza nim, poza tym rozliczał się za zakupione narkotyki dopiero wtedy, gdy sprzedawał kupione poprzednio (k. 2932).

Podobnie obrońca oskarżonego P. K. (2) nie zdołał skutecznie zdyskredytować wartości dowodowej relacji procesowej małego świadka koronnego. M. B. (3) zeznał bowiem, że „z tego, co wiem, on zajmował się narkotykami” (k. 2527), poza tym logicznie odpowiedział na pytania zadawane przez rzeczonego oskarżonego w tej mierze, że nie sądzi, by oskarżonych J. i K. łączyły relacje towarzyskie, gdyż byli oni obecni przy dwóch transakcjach objętych przypisanym oskarżonemu przestępstwem i za każdym razem to oskarżony K. przekazywał świadkowi narkotyki (k. 2530), zatem próby zdezawuowania wynikających stąd oczywistych wniosków o zaangażowaniu oskarżonego K. w działalność narkotykową, poprzez twierdzenie, że nie miał świadomości, co zawierają przekazywane przez niego paczki, razi naiwnością i jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Zatem nie sposób uznać, że ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy są dowolne, wręcz przeciwnie, korzystają one z ochrony art. 7 k.p.k., jako zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki oraz wynikające z w/w materiału dowodowego.

Apelacje obrońców oskarżonych Z. T. (1), S. Z. (1), S. Z. (2) oraz J. Ł. zawierały także zarzuty w zakresie rażąco surowych kar wymierzonych w/w oskarżonym.

Wśród względnych przyczyn odwoławczych, również zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k. ma charakter całkowicie ocenny i można go zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara - jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia - nie uwzględnia w sposób właściwy wszystkich istotnych okoliczności wiążących się z poszczególnymi dyrektywami i

wskazówkami jej wymiaru, a inaczej mówiąc, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego (art. 53 k.k.) zostały przekroczone, a orzeczona kara w odczuciu społecznym jest niesprawiedliwą.

Sąd odwoławczy w pełni podzielając definicję „rażącej niewspółmierności” prezentowaną przez doktrynę i orzecznictwo oraz oceniając z kolei trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji w tym zakresie stwierdził, iż kar wymierzonych oskarżonym nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surowe. Sąd Okręgowy przekonująco i zgodnie z zasadami obiektywizmu i indywidualizacji kary, przedstawił okoliczności wpływające na ich wymiar, baczyl, by były one adekwatna do stopnia winy sprawców i społecznej szkodliwości czynów, a nadto by spełniały wobec nich cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz właściwie oddziaływały społecznie.

Wymierzając karę oskarżonemu Z. T. (1) za pierwszy z przypisanych mu czynów, zagrożony karą od 3 lat pozbawienia wolności, Sąd miał na względzie nagminność przestępstw narkotykowych ale też uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa oraz działanie w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., a zatem wymierzoną za ten czyn karę w wysokości 4 lat nie sposób potraktować jako rażąco surową. Tożsamymi względami, wzbogaconymi o przyjęcie działania w warunkach art. 65 § 1 k.k., obligującego do wymierzenia kary pozbawienia wolności w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, Sąd Okręgowy kierował się wymierzając oskarżonemu karę za drugi z przypisanych mu czynów, przy przyjęciu, że przestępstwo to jest zagrożone karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności, i w konsekwencji brak podstaw do uznania wymierzonych przez niego kar w wysokości 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 250 stawek dziennych po 50 zł jedna stawka za rażąco surowe. Tym bardziej brak podstaw do kwestionowania wysokości orzeczonej wobec tego oskarżonego kary łącznej w wysokości 6 lat pozbawienia wolności, mając na uwadze, że miarkując wysokość tej kary Sąd oscylował w granicach od 5 do 9 lat pozbawienia wolności.

Analogicznie, wymierzając karę oskarżonemu S. Z. (1) za przypisane mu przestępstwo, zagrożone karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności, Sąd miał na względzie nagminność przestępstw narkotykowych, ale też działanie tego oskarżonego w warunkach czynu ciągłego, fakt, że przedmiotem przestępstwa były aż trzy rodzaje narkotyków, nadto przyjęcie działania w warunkach art. 65 § 1 k.k., obligującego do wymierzenia kary pozbawienia wolności w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, zatem orzeczone wobec niego kary w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 200 stawek dziennych po 30 zł jedna stawka nie sposób uznać za rażąco surowe.

Podobnie wymierzając karę oskarżonemu S. Z. (2) za przypisane mu przestępstwo, zagrożone karą od 3 lat pozbawienia wolności, Sąd miał na względzie nagminność przestępstw narkotykowych, i orzeczonej wobec niego kary w wymiarze właśnie 3 lat pozbawienia wolności, a zatem w wysokości równej dolnej granicy ustawowego zagrożenia i grzywny w liczbie 200 stawek dziennych po 50 zł jedna stawka z całą pewnością nie sposób uznać za rażąco surowe.

Wreszcie wymierzając karę oskarżonemu J. Ł. za przypisane mu przestępstwo, zagrożone karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności, Sąd miał na względzie nagminność przestępstw narkotykowych, ale też działanie tego oskarżonego w warunkach czynu ciągłego, nadto przyjęcie działania w warunkach art. 65 § 1 k.k., obligującego do wymierzenia kary pozbawienia wolności w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, jak też uprzednią kilkukrotną karalność oskarżonego za przestępstwa, w tym także z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zatem orzeczone wobec niego kary w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 150 stawek dziennych po 50 zł jedna stawka nie sposób uznać za rażąco surowe.

Reasumując, w świetle naprowadzonych wyżej okoliczności zarzuty rażąco surowych kar wymierzonych w/w oskarżonym uznać należy za nieprzekonujące, zwłaszcza, że podniesione w apelacjach argumenty w tym względzie były brane pod uwagę przez Sąd Okręgowy w czasie miarkowania tych kar, gdyż Sąd miał na względzie pozytywne opinie środowiskowe oskarżonych Z. T. (1) i S. Z. (1), nadto niekaralność oskarżonych S. Z. (1) i S. Z. (2) oraz okoliczność, że przedmiotem działania oskarżonych Z. T. (1), S. Z. (2) i J. Ł. był tylko jeden rodzaj narkotyku.

Mając na uwadze zaprezentowane w niniejszym uzasadnieniu argumenty, Sąd Apelacyjny, nie uznając za zasadne żadnego z zarzutów apelacyjnych ani też nie dopatrując się uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje oparcie w przepisach art. 627 § 1 k.p.k. i art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 634 k.p.k. w zw. z art. 626 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 i 6 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zaś ich układ procentowy z faktu, że apelacje wniosło dwunastu oskarżonych, zaś dodatkowo prokurator wniósł apelację w odniesieniu do sześciu z nich, zatem należało w 6/24 części kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa (w zakresie nieuwzględnionej apelacji prokuratora), zaś w 18/24 części w/w oskarżonych, przy czym poszczególnych oskarżonych, wobec których została wniesiona apelacja prokuratora (a więc S. P., S. Z. (1), D. J., Z. T. (1), S. Z. (2) i P. Ł.) po 1/24 części, zaś pozostałych oskarżonych, wobec których apelacje wnieśli wyłącznie ich obrońcy – po 2/24 części.

Krzysztof Lewandowski Przemysław Grajzer Maciej Świergosz